
Akbaba
İLÂVELİ
av
SAYISI
28
SAYFA
Av Partisi !
AP
CHP
CAFER
ZORLU

DEV ÇEKİLİŞTE

7 milyon...

Türkiye İŞ Bankası,
şimdiye kadar
görülmemiş
zenginlikte bir çekiliş
yapıyor ve 1 defada
tam 7 MİLYON lira
tutarında ikramiye
dağıtıyor: İstanbulda
60 Apartman Dairesi
5 adet 100.000 lira
5 adet 50.000 lira
10 adet 25.000 lira
50 adet 5.000 lira
1000 adet 1.000 lira ayrıca
35 000 kişiye para ikramiyesi.
DEV ÇEKİLİŞE mutlaka katılınız.
İş Bankasının ikramiye
çekilişleri halk huzurunda
otomatik makinalarla yapılmaktadır.

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

(Faal: 10629—223)

Akbaba
Yıl: 42 Cilt: 7 Sayı: 49 ● Başyazarı: Yusuf Ziya ORTAÇ ● 3 Aralık 1964

Günaydın Huzur!

GÜNAYDIN huzur! Hoş geldin yurdumuza! Umarım ki, bu kısa süreli bir misafirlik değildir artık. Artık hasretinle kaşlar çatılmayacak, yüzler asılmayacak, süngüler kınlarını yaralamayacaktır!

Günaydın huzur!

Artık partilerimiz, Anayasa'yı, öz analarından üstün tutacaklar...

Artık partilerimiz, ister eşleri Yassıada suçlusu olsun, ister yöneticileri D.P. aktarması olsun, ister sözcüleri «Demokrat Parti'nin devamıyız» desin, bütün varlıkları ile 27 Mayıs devrimine candan inanacaklar...

Artık partilerimiz, kahramanlığı çağlar boyu destanlaşmış ordumuzun yüce komutanlarından yiğit erlerine kadar, içlerinden bir tekine karşı gösterilecek saygısızlığı, ulusun kutsal varlığına saldırı sayacaklar...

Artık partilerimiz, millet bütünlüğünü bölücü, vatandaşı birbirine düşürücü her çeşit din sömürücülüğüne karşı olacaklar...

Artık partilerimiz, kendi çıkarları için bu türlü davranışlar sürdürenlere, parti çevrelerinde yer vermiyecekler ve bu kötü oyunları vatandaş topluluklarına açıklıyacaklardır...

Günaydın huzur! Yurdumuza hoş geldin!

YALNIZ içimde bir kuşku var huzur!.. Sen, yalnız politikada mı yoksun?.. Senin özlemini yalnız toprağımızın bekçisi, hürriyetimizin bekçisi, bağımsızlığımızın bekçisi kahraman ordumuz mu çekiyor?..

Seni, Anadolu dağlarında bulabilir miyim huzur?.. Şu kamyonların yolları kesilen Anadolu dağlarında, şu yolcuların dipçik altında soyulduğu Anadolu dağlarında?..

Seni, yedinci katlarının damlarında kalorifer bacaları tüten İstanbul mahallelerinde bulabilir miyim huzur?.. Şu Emniyet Müdürünün apartımanına bile hırsızlar giren İstanbul mahallelerinde?..

Seni, bir hırpaniler sürüsünün saldırısına uğramış Beyoğlu caddesinde bulabilir miyim huzur?.. Şu sinema kapılarında bilet karaborsacılığı önlenemiyen, baba yanında genç kız kalçası, koca yanında evli kadın arkası avuçlanan, yan sokakları açık hava kumarhanesi, yaya kaldırımları açık hava pazarı İstiklâl caddesinde?..

Seni, dershanelerin kalabalığında kürsüler kaybolmuş üniversitede bulabilir miyim huzur?.. Şu asistanların, doçentleri, doçentlerin profesörleri, öğrencilerin ise tümünü suçladığı üniversitede?..

Seni, liselerde, seni orta okullarda, seni ilkokullarda, seni köy okullarında bulabilir miyim huzur?.. Şu öğretmen kadrosunun yarısı eksik liselerde, şu bir tek başöğretmenle çevrilen ortaokullarda, şu öğretmeni de, öğrencisi de yarı aç, yarı çıplak ilkokullarda, şu genç öğretmeni, köy ağasından tekme, köy muhtarından yumruk yiyen köy okullarında?..

Seni, yarınlara ışık tutacak kafaların yetiştiricisi Millî Eğitim Bakanlığında bulabilir miyim huzur?.. Yöneticileri, deneticileri, sağlı sollu iki düşman kamp'a ayrılmış, birbirlerini kızıl ve yeşil listelerde toplayan Millî Eğitim Bakanlığında?..

Seni fabrikada, seni sendikada, seni tarlada, seni bağda, seni bahçede, seni garajda, seni meyhanede bulabilir miyim huzur?..

Çankaya'da, sayın Cemal Gürsel'in başkanlığında toplanan parti liderlerinin bildirisindeki huzur, elbet en önde, elbet en başta gelen büyük huzurdur.

Ama bu saydıklarımdan hiç birisine: «Ey huzur! Gelsen de olur, gelmesen de!» diyemeyiz.

Öyle ise, dağda huzura, şehirde huzura, eğitimde huzura, ekonomide huzura, tarımda huzura, işte huzura bizi kim, kim, kim kavuşturacak?

Acaba muhterem İsmet Paşa'mız, sayın bakanlarını göstererek: «İşte bu aslanlar!» diyebilir mi?

Bu konuda size yeni bir örnek göstereyim: Başkan Johnson!

GEÇEN hafta «Büyük Toplum» programını açıklayan bir demecinde, kabinesi üyelerine, bakınız neler söylüyor:

«Gerek mevcut programlarda reformlar yapmak ve gerek yeni programlar teklif etmekte cüretli olmalısınız!»

«Bir millet olarak, bir zamanlar çok lüzumlu sayılan, şimdi olayların geride bıraktığı, modası geçmiş programlara, kaynaklarımızdan tek dolar feda etmiyeceğiz!»

Amerika'nın sayın Cumhurbaşkanı, dünyanın gözleri önünde, yepyeni bir Johnson çizen bu sözlerinden sonra «Büyük Toplum»un amacını şöyle özetliyor:

1 — Milletimizin ümit ve başarılarını kısıtlayan bütün engelleri yıkmalıyız.

2 — Bütün Amerika'lıların ufuklarını genişletmeliyiz.

3 — Şehirleri, içinde yaşanabilir yerler haline getirmeliyiz.

4 — Her Amerikalı çocuğa, kendi öz gücü nisbetinde, nerede yaşarsa yaşasın, ne kadar yoksul olursa olsun, en yüksek nitelikte eğitim kolaylıkları sağlamalıyız.

Bu açıklamadan sonra, Johnson, bu konuda kongreye teklifler getireceğini söylemiştir.

Amerika Cumhurbaşkanı, kendi vatanı için, kendi milleti için böyle düşünür ve böyle karar alırsa, biz, bu gerilikler, bu yoksulluklar içinde debelenen zavallı biz, neler düşünmeli, neler hayal etmeli ve cüret ötesi, cesaret ötesi neler, neler, neler istemeliyiz.

Zavallı Tevfik Fikret, yetmiş yıl önce yüreği parçalanarak haykırmamış mıydı:

Yükselmeli! Dokunmalı alnın semalara!

Ama Johnson'a bu gücü veren, etrafının gücü, seçtiği çalışma arkadaşlarının gücüdür.

Sayın İnönü'ye, büyük saygımızla soralım:

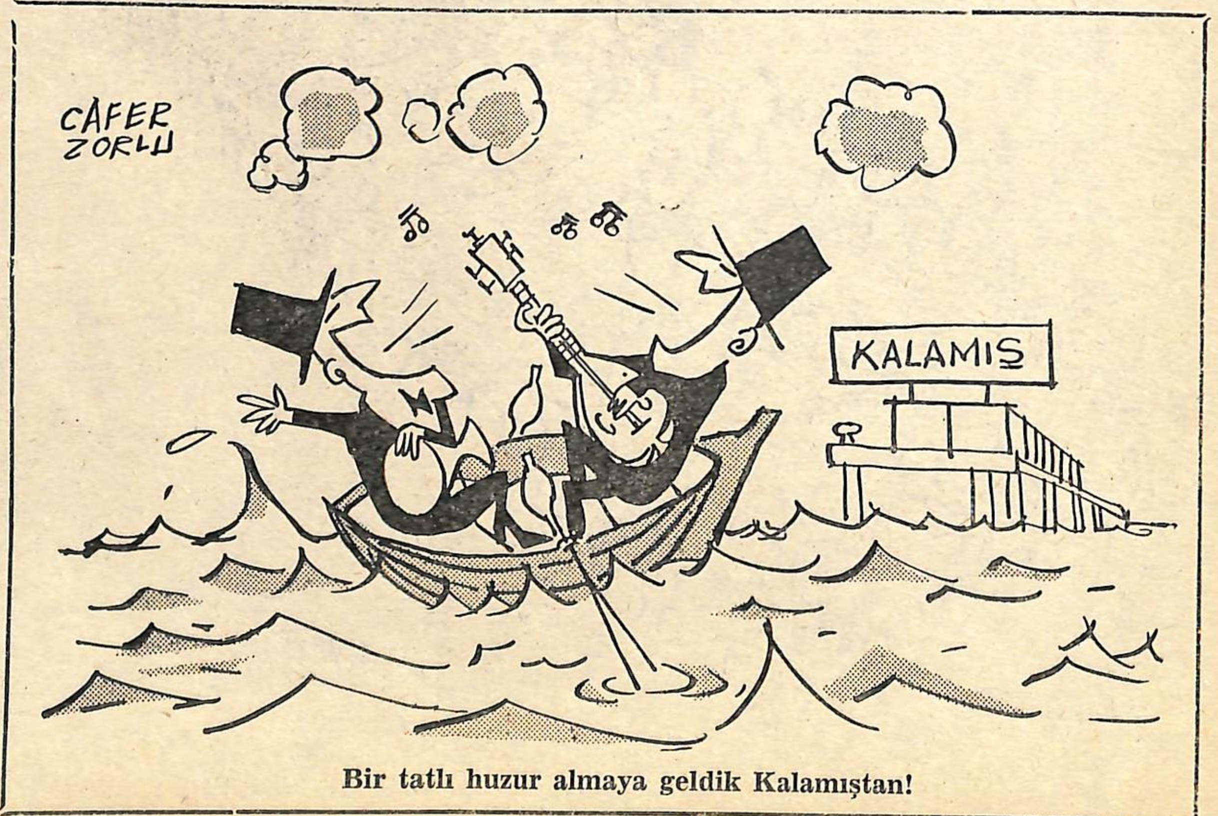
Hangi bakanından «Mevcut programlarda reformlar yapmasını ve yeni programlar teklif etmekte cüretli olmasını» isteyebilir?

Yok yok, onlar bir yana dursun. Acaba muhterem İsmet paşamızın kendisinde böyle reformlar isteyecek güç, böyle reformlar isteyecek cüret kalmış mıdır?..

Eğer evet derse, eğer evet diyebilirse, sevincimizi bütün okurlarımızla paylaşarak bir daha haykırırız:

Günaydın huzur!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Bir tatlı huzur almaya geldik Kalamıştan!

PARAYI VEREN BEN, FAİZİ ALAN SEN

Adnan Veli

— Alô.. Özel Kalem mi orası efendim?..

— Evet..

— Müdür bey, bendeniz İstanbul'dan telefon ediyorum.

— Kimsiniz siz?..

— Efendim, ben Yedikule'de, Güneş Kösele Fabrikasında ustabaşıyım.

— Evet, ne istiyorsunuz?..

— Vekil beyle görüşmek istiyorum efendim..

— Vekil bey şimdi toplantıda..

— Ama efendim, ben bir haftadır her gün telefon ediyorum. Bir seferinde «Maliye Vekili Meclis'te» diyorsunuz. Bir seferinde «Maliye Vekili Partiye gitti» diyorsunuz. Bir seferinde «Maliye Vekili Plânlamada» diyorsunuz. Bir seferinde «Maliye Vekili Bakanlar Kurulunda» diyorsunuz. Bu Maliye Vekili, kendi odasında oturmaz mı hiç?..

— Canım efendim, her başı sıkılan, Maliye Vekiline telefon edecek olursa, vekilin, telefon konuşmasından başka bir iş yapmaması lâzım.

— İyi ama beyfendi, ben Vekile telefon etmeden önce, İstanbul'da ne kadar daire varsa, hepsini bir bir dolaştım. Hiç birisi derdime çare bulamadı.

— Nedir sizin derdiniz?..

— Ben Vekil beye, vaktiyle borç para vermiştim. Onun faizini istiyeceğim.

— Ne zaman borç verdiniz?..

— 61 senesinde..

— Allah Allah.. Vekil ne diye sizden borç para alıyor.

— Kendisi almadı. Vasıta ile aldırttı.

— Tuhaf şey.. Bağlıyayım Vekili de, görüşün..

— Eksik olmayın efendim..

....

— Alô.. Buyurun..

— Beyfendi, sizi rahatsız ediyorum, kusura bakmayın. Vekil bey siz misiniz?..

— Ben'im.. Kimsiniz siz?..

— Bendeniz, İstanbul'da Güneş Kösele Fabrikasında ustabaşıyım. Adım, Âdem Hakkatapan..

— Buyurun, ne istiyorsunuz?..

— Ben vaktiyle sizlere biraz borç para vermiştim.

— Ne zaman verdiniz?..

— 61 senesinden beri veriyorum.

— Bana mı borç para vermiştiniz?..

— Evet efendim..

— Ben para almadım sizden.

— Aman beyfendi.. Sizin yaptığınız kanunla, benim aylığımdan her ay, yüzde üç nisbetinde, Tasarruf Bonosu parası kesilmişti. Hâlâ da kesiliyor.

— Evet?..

— Biz paraları verdik. Siz de karşılığında bana senet verecektiniz. Senetler bir türlü gelmedi.

— Sizin patronunuz, maaşınızdan kestiği parayı Maliyeye yatırmamış mı?..

— Yatırmamış efendim..

— Öyleyse cezalı yatıracak..

— Beyfendi, o noktayı da inceledim ben.. Eğer kesilen para birinci ay yatmazsa, yüzde on fark binermiş.

— Biner elbet..

— İkinci ay da yatmazsa, yüzde iki fark daha binermiş.

— Biner elbet..

— Üçüncü ay yatmazsa, bir yüzde iki daha..

— Biner elbet..

— Böyle böyle, bir yıl içinde bu farklar yüzde otuz iki olurmuş.

— Olur elbet..

— İkinci yılda, gene yüzde ikilerle, yüzde 24 olurmuş.

— Olur elbet..

— Beyim, patron bizden kestiği parayı, birinci yıl yüzde 32 faizle, ikinci yıl yüzde 24 faizle kullanıyor demektir.

— Evet, o demektir.

— Bizim patron işini bilen takımındandır. Elindeki parayı, ayda yüzde beş faizle dışarıya veriyor.

— Evet?..

— Ayda yüzde 5 faiz, yılda yüzde 60 etmez mi?..

— Eder elbet..

— Yüzde altmışın 32 sini devlete verecek. 28 i kendine kalacak.

— Kalır elbet..

— Babasının parasını mı veriyor faize?.. Bizden kestiği parayı veriyor.

— Ama Devlet, eninde sonunda, alacağını alacak.

— Devletten bana ne beyim.. Ben kendi parama bakarım. 1961 de kesilen paranın faizini ben 1962 de alacaktım, 1963 de alacaktım, 1964 de alacaktım. Hiçbirini alamadım. Ne olacak bizim faizler?..

— Ne yapayım?.. Kanun öyle..

— İyi ama beyfendi, siz bir kanun yapıyorsunuz, bizden para kesiyorsunuz, parayı Aleko efendi işletip, kârını cebine atıyor. Bizim paranın faizleri de güme gidiyor.

— Evet, öyle oluyor..

— Tasarruf Bonosundan maksat, Devletin yurttaştan senet karşılığı borç alması demek değil midir?..

— Evet, o demektir.

— Burada borç alan Devlet değil ki.. Devlet Aleko efendiye borç vermiş oluyor.

— Evet, öyle oluyor..

— Beyfendi nasıl iştir bu?.. Benim bunca yıldır ödediğim paraların faizleri ne olacak?..

— Orasını bilemem..

— Allahümme salli alââå!.. Ayol, sizin yaptığınız kanun, benden parayı kesip Aleko efendiye vermeyi mecburî kılıyor, ama Aleko efendinin o parayı Devlete yatırmasını mecburî kılmıyor.

— Evet kılmıyor.

— Efendim, zaten bu Tasarruf Bonoları meselesinin cıcığı çıktı. İstanbul'da bu işin karaborsacıları, mütemadiyen bono topluyorlar.

— Toplarlar kâfirler, toplarlar..

— İstanbul'da en az 500 tane Tasarruf Bonosu karaborsacısı çalışıyor beyim..

— Çalışınır kâfirler, çalışır...

— Yüzde 35 ten bono topluyorlar. Yurttaş da «Bugünün 35 kuruşu, yarının lirasından iyidir» diyip, bonosunu karaborsaya satıyor..

— Sataaaar zavallı, satar..

— Karaborsacıların bu çalışması, gizli değil haaaa... Dükkânlarının kapılarına ilânlar asıyorlar..

— Asarlar kâfirler, asarlaaar!.

— Üstelik gazetelere ilân da veriyorlar.

— Verirler kâfirler, verirleeeer..

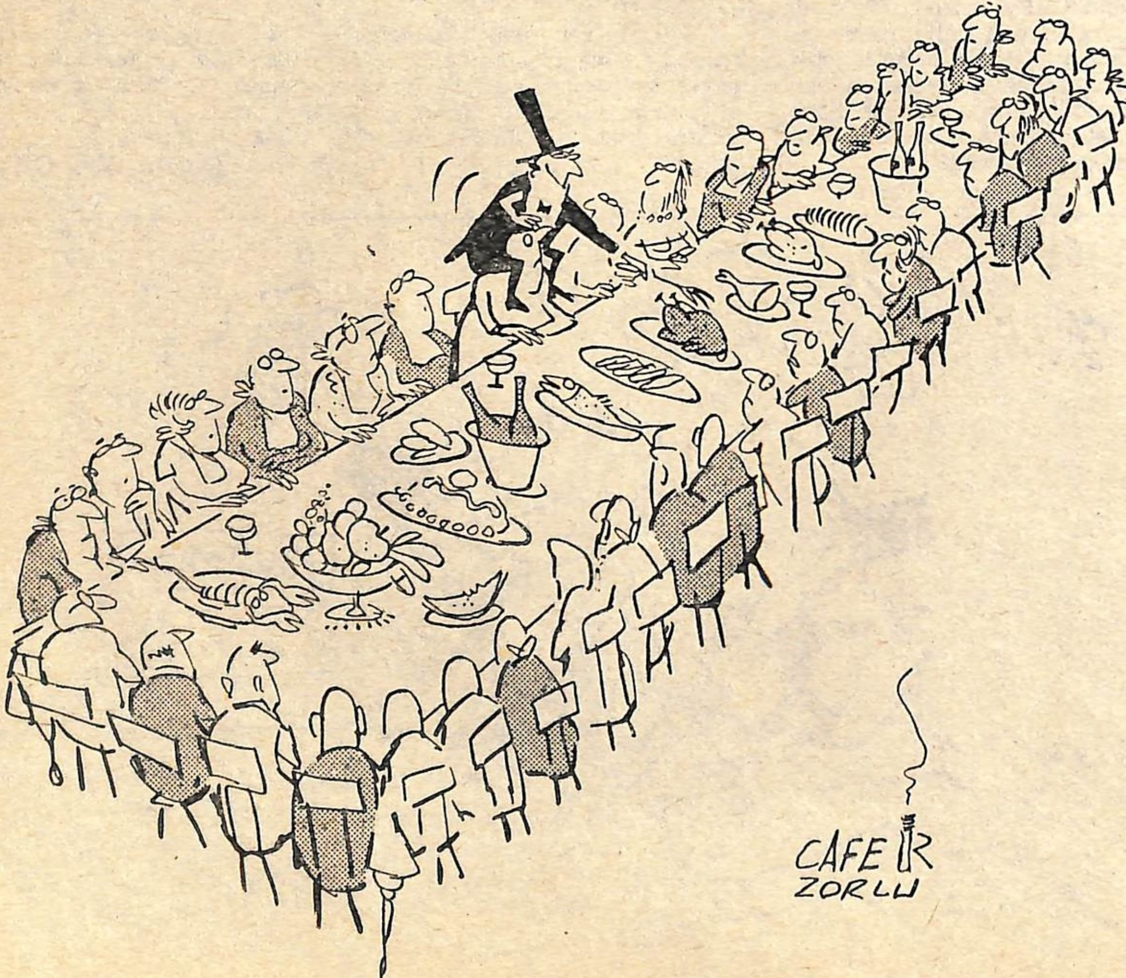
— Beyfendi, Tophane'de, Tarlabaşı'nda Tasarruf Bonosuyla, kahvelerde pişbirik oynuyorlar..

— Oynarlaaaaar yezitler, oynarlar..

— Bu Tasarruf Bonoları, beş yıl için sahibine aitti. Beş yıl sonunda hamiline ait olacaktı. Halbuki bunların karaborsacıları şimdiden hâmil oldular. Hattâ ceplerinin ve göbeklerinin bu kadar şişmesine bakılırsa, hâmile bile oldular..

— Olurlaaar kâfirler, olurlar..

— Beyfendi kusura bakmayın, size bir şey anlatayım: Vaktiyle bendenizi rahmetli valde mahalle mektebine vermişti. Hoca bizi

Politikacı — Rahatsız olmayın beyler, ben nerden olsa atıştırırım!

sabahtan akşama kadar falakaya çekerdi. Biz de o vakitler hocaya bir mâni düzmüştük.

Elif üstün en,
Be üstün ben,
Bunu öğreten sen,
Dayağı yiyen ben..

Bu Tasarruf Bonosu işi de ona benzedi: :

Parayı veren ben,
Aleko bunu işleten
Faizi alan sen,
Kazığı yiyen ben..

Beyfendi, hani epi zamandır «Sosyal Adalet», «Sosyal Güvenlik» gibi şirin lâflar geçiyordu ortalıkta.. Bunlar ne oldu?..

— O lâflar gene duruyor yerinde..

— Bu sosyal lâfını ağızlarından düşürmiyenler «Sosyal»in, yalnız «sos» unu seviyorlar galiba..

— Orasını bilemem..

— Beyim, kusura bakmayın, sizi rahatsız ettim. Benden kesilen bono paralarının birikmiş faizlerini adresime yollarsanız, çok memnun kalacağım.

— Ama buna kanunen imkân yok..

— Öyleyse ben, kanuna sığınacağıma, Aleko'ya sığınırım.. Haydi ellerinizden öperim sayın büyüğüm..

Telefonu kapattıktan sonra, kendi kendine mırıldandı:

— Vay canına.. Kanun manun filân diyerek, gene bizim faizci Aleko suyun üstüne çıktı. Gene bizim gibi Kürt Mehmetler de nöbete girdi. Vay dinine yandığının dünyası beeeee!...

Adnan VELİ

Adana'nın yolları taştan, sen çıkardın benii baştan!
Aman Sepici, canım Sepici... Götür evine canımın içi!..

«Paramızın değeri artıyor.» — Gazeteler —

Yazısız

Seciyeler

Bu bir karakter işi herkes olmaz dalkavuk,
Elimden ne el öpmek ve ne de niyaz gelir.
Gerçi bir hünerse de her devre uymak çabuk
Bana yalnız gerçeğe bağlanmaktan haz gelir!

* * *

Ekmek olur zamanla sarı buğday başağı,
Yaralılar gocunur sallanınca kaşağı,
Devran döner, maskeler edilir alaşağı,
O vakit bin kafadan bin türlü avaz gelir!

* * *

Boğa adını aldı minnacık süt danası,
Şimdi herkes herkesin gönüllü kaynanası,
Çoğunu aldatmada baktığı devaynası,
Anlamıyan kişiye kös dinletmek az gelir!

* * *

Kimler temizliyecek biriken bu molozu?
Çok kimseler taşıyor kabaran hindi pozu!
Bizim semtte ötemez her çöplüğün horozu:
Yem umulan kapıya sürü sürü kaz gelir!

* * *

Alışmıştır develer «Hıh!» deyince çökmeye,
Ölmüş eşek arama nallarını sökmeye!
Sonunu bilmek için başla remil dökmeye:
Sen meltem bekliyorken bakarsın poyraz gelir!

* * *

Kara güne demişler dostluk mihengi diye,
Kızarmayı zannetme mahcupluk rengi diye!
Feleğin karşısında tef çalıp çengi diye,
Oynatmanın hakkından ancak hokkabaz gelir!..

Salâhattin KUTLU

«... Eveeeet muhterem üyeler... Şimdiii... Yıllık faaliyet raporumuzun yüksek takdirlerinize mazhar olmasından dolayı, idare heyeti arkadaşlarım namına hepinize teşekkürlerimi arzederken şunu da bilhassa arzetmek isterim ki... İdare heyetimizin ibrasından sonra, gündem gereğince, şimdi de tenkidler ve dilekler faslına geliyoruz. Muhterem delegelerin tenkid ve dilekler· i sırasıyla ittilâınıza arzedeceğ... efendim. Otuzsekiz imzalı bir takrir var efendim... Deniliyor ki... İstical buyurmayınız rica ederim... Bir dakka beyim... Lûtfen... Evet, deniliyor ki bu yazılı soruda... Daha doğrusu idare heyetimiz bazı noktalarda tenkid ediliyor. Arzedeceğim efendim, müsaade buyrun... Reis vekili İslâm Bey arkadaşımızın, bir gece kulübünde, bir dansözle karşı karşıya göbek atmış olması ve göbek atarken çekilmiş resimlerinin gazetelerde çıkmış olması tenkid ediliyor... Efendim... rica ederim... Bir daki-

Göbek Atmak En Tabiî Haklarımızdandır

AZİZ NESİN

ka... Arzediyorum... Evet, arkadaşlarımız, İslâm Bey'in bir dansözle göbek atarken çekilmiş resimlerinin gazetelerde çıkmasını, camiamızın şerefiyle kabilitelif görmüyorlar ki, bence de haklıdırlar. Ancak... muhterem arkadaşlarım, sayın delegeler!..

O resimleri gazetelerde bendeniz de gördüm. Ve pek çok üzüldüm. Bazı hukukçu arkadaşlarımızla da meseleyi inceledik. Reis vekili bulunan İslâm Bey arkadaşımızın bir dansözle bir gece kulübünde göbek atması... Bir dakika efendim, ben de onu söylüyorum... Evet, tabii evvelâ camiamızın şerefi ve haysiyeti ön plânda gelir. Yalnız... Ancak... meseleyi bir kere de Anayasa müvacehesinde tetkik etmek icabeder. Şunu da söyliyeyim ki, İslâm Bey arkadaşımızın göbek atarken çekilmiş resimlerini gazetelerde görünce, itimad buyurunuz ki ben de çok üzüldüm... Fakat, göbek atmak her vatandaşın hususî hayatına ait bir meseledir ve bunun şerefli camiamızla hiçbir ilgisi yoktur, olamaz. İsteyen vatandaş istediği yerde göbek atabilir arkadaşlar. Bu hususta hukukçu arkadaşlar da teminat veriyorlar. Göbek atmak, her vatandaşın tabii hakları arasında ve teminat altındadır. Binaenaleyh, bir arkadaşımızı göbek atıyor diye tenkid edemeyiz. Ancak bir nokta var. Bazı arkadaşlarca deniliyor ki, göbet atmak serbestse de, her vatandaş ister göbek atar, ister ş'aparsa da, bunu herkesin önünde yapmamalıdır, evinde meselâ göbek atmalıdır, deniliyor. Aksi halde camiamızın şerefi rencide olur, deniliyor... Bir dakika... Ve bir de bazı arkadaşlar, İslâm Bey'in göbek atmasına değil, göbek atarken, gece kulübündeki masalardan birinin örtüsünü beline bağlamış olmasını tenkid ediyorlar. Ve... ve... Müsaade buyrun... Göbek de atsa, beline çarşaf da bağlasa, bunun mühim olmadığını ve fakat bu resimlerin gazetelerde çıkmasıyla, reis vekilimizin efkârı umumiyeye teşhir edilmesinin doğru olmadığını söylüyorlar. Ve bir de şu nokta var. İslâm Bey tek başına göbek atabilir, ama bir çıplak dansözün karşısında göbek atınca iş değişir, deniliyor...

Efendim... Müsaade buyurulursa, bu noktalara teker teker cevap vereceğim...

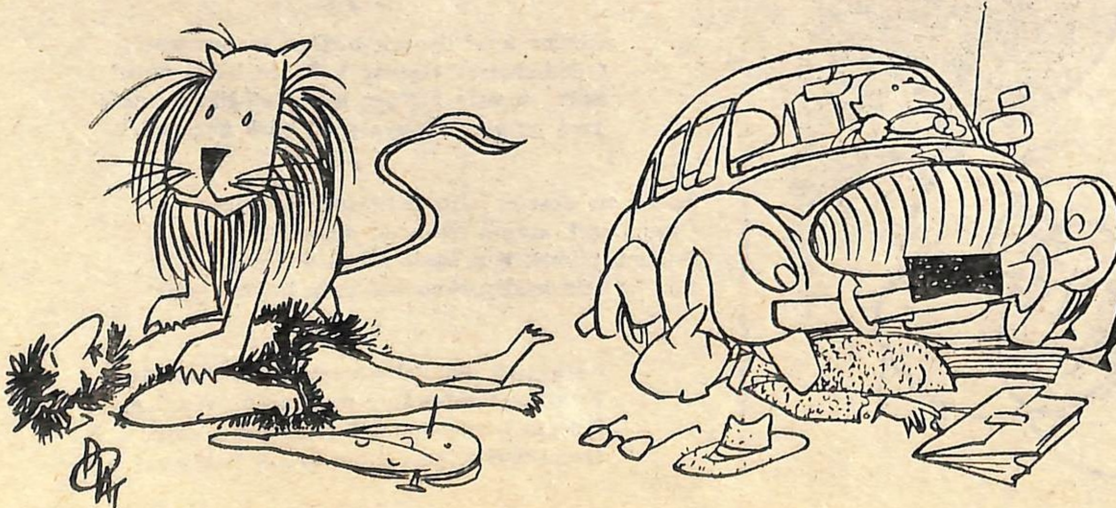
Şurası muhakkaktır ki, yüksek ibrânıza mazhar olan idare heyetimizden ve reis vekilimiz İslâm Bey arkadaşımız, evet, bir gece kulübünde bir dansözle birlikte, beline masa örtüsünü bağlıyarak göbek atmış ve bu anda çekilmiş resimleri de bazı gazetelerde neşredilmiştir. Bu doğrudur... Fakat... İslâm Bey'in şahsiyeti üzerinde biraz durmalıyız arkadaşlar! İslâm Bey kimdir? Hepinizin bildiği gibi, İslâm Bey son derecede fedakâr bir arkadaşımızdır. Kulübümüze beşyüzbin lira borç vermiş olup ve birçok defalar kredi açmış bir arkadaşımızdır. Daha dört ay önce Avrupa Şampiyon Kulüpler maçına gidecek olan takımımız, parasızlık yüzünden biletleri alınamayıp hava alanında kalınca, takımımızın tayyare bileti paralarını İslâm Bey arkadaşımız ödemiş ve kulübümüze borç vermiştir. Böyle bir fedakâr arkadaşımızın, göbek atmasını çok görmek ve bunu camiamızın şerefiyle mütenasip bulmamak, bilmem ki ne dereceye kadar doğrudur? Bu hususu yüksek takdirlerinize arzediyorum.

İsteyen her vatandaş, istediği zaman göbek atabilirken, fedakâr bir arkadaşımız olan İslâm Bey'den böyle bir hakkı esirgemek doğru olur mu? Bu bir... İkincisi de... Muhterem delege arkadaşlarım... İslâm Bey arkadaşımızın hangi şartlar altında göbek atmak mecburiyetinde kaldığını biliyor musunuz? Bunu bilmeyince de, İslâm Bey'in göbek atmasıyla camiamızın şerefinin ihlâl olacağını söylemek doğru olmaz zannederim.

Hakikati, bütün çıplaklığıyla önünüze seriyorum. İslâm Bey, göbek attığı o gece kulübünde yalnız değildi. Bütün idare heyeti arkadaşlarımız ve o günkü maçta oynayan çocuklar, hepsi oradaydık. Ve yalnız İslâm Bey göbek atmadı, orda herkes, hepimiz göbek attık. Şunu da söyliyeyim ki, maksadım kendimi temize çıkarmak değildir. Çünkü ben göbek atmadım. Ve çünkü atamazdım... Beni yakından tanıyan arkadaşlarım bilirler ki, amudufukarimdeki bir arızadan dolayı, göbek atmam mümkün değildir. Yoksa itiraf edeyim ki, ben de o gece arkadaşlarım gibi göbek atabilirdim.

Şimdi gelelim meselenin can noktasına. Muhterem arkadaşlar!.. O günkü maçta karşılaştığımız ecnebi takımı, bildiğiniz gibi üç-bir mağlûp etmiştik. Biz zaten o gün zafer sarhoşuyduk. Şimdi burda, İslâm Bey'i göbek attı diye tenkid eden arkadaşlara soruyorum: Zaferimizle biten maçtan sonra sanki sizler, hepiniz göbek atmadınız mı? Yüksek müsamahanıza sığınarak söylüyorum; bendeniz, sahada göbek atmakla, bahçede, hamamda veya barda göbek atmak arasında esaslı bir fark görmüyorum. Hiçbir fark yoktur demiyorum, ve fakat hemen hemen fark yok gibidir.

Biz o gece, maçtan sonra misafir takım idarecilerini ve oyuncularını ağırlamak mecburiyetindeydik tabiî. Yemekten sonra hep birlikte gece kulübüne gidildi. Gece kulübünde dansöz şark dansına başladı. İşte o sırada fevkalâde bir hâdise oldu. Misafir takımın idarecilerinin reisi birden fırlayıp, göbek atmaya başladı. Bir Avrupalının göbek atmasından son derecede hayrete düştük. Caz orkestrası da Bahriye çiftetellisi havası vurmaktaydı. O dansözle birlikte, yabancı takımın idarecisi karşılıklı göbek atmaktaydılar. Hep biliriz ki çiftetelli, bizim bir millî oyunumuzdur. Bir ecnebi nasıl olup da, çiftetelli, hem de bahriye çiftetellisi oynuyor ve göbek atıyordu? Bizim hayretimizi gören barın sahibi yanımıza

Taş devri .... Makine devri!

gelip izahat verdi. Millî içkimiz olan rakının böyle bir tesiri varmış. Hayatında hiç göbek atmamış ve göbek atıldığını görmemiş olan herhangi bir insan, rakıyı biraz fazlaca kaçırdı mı, mümkün değil kendini tutamaz, fırlar ortaya mükemmel göbek atarmış; daha önceden hiç bilip görmesine lüzum yokmuş... Yabancı elçilerin bile, aslan sütünü çekince çiftetelli oynadıkları oluyormuş. Demek mübarek rakının bir kerameti bu...

Misafir takımın idarecilerinin reisi göbek atmaya başlayınca, adamı yalnız başına bırakıp bizim masada oturmamız, takdir edersiniz ki, doğru olmazdı. Bunun üzerine ordaki bütün arkadaşlarımız ortaya fırlayıp çiftetelliye katıldılar. Evvelce arzettiğim gibi, belkemiğimde eski bir arıza olduğundan, maalesef ben oynayamadım. Yoksa, itiraf edeyim ki, ben de oynardım.

İslâm Bey arkadaşımız, reis vekili olduklarından benim yerime vekâlet etti. İslâm Bey'le misafir takımın idarecisi, dansözü ortalarına alıp oynadılar.

Beline masa örtüsü dolamış olmasına gelince... Bendeniz bunda da bir fevkalâdelik ve camiamızın şerefini haleldar edecek bir nokta ve mahiyet göremiyorum. Hepinizin bildiği gibi, **İslâm Bey arkadaşımızın**, zayıf olduklarından, göbek atmaya müsait göbekleri yoktur. Bu sebepten bütün gayretine ve iyiniyetine rağmen kıvamlı bir şekilde göbek atamıyordu. Bunun üzerine dansöz, iki masa örtüsünü alıp, birini misafir takım idarecisinin, birini de bizim İslâm Bey'in beline bağladı. İslâm Bey o esnada pek tabiî olarak dansöze «Camiamızın şerefiyle mütenasip değildir, belime masa örtüsü bağlama!» diye itiraz edemezdi. Sanırım bu nokta da aydınlanmıştır. Sonra, masa örtüsünün bir ucunun, İslâm Bey' in bacaklarının arasından aşağı sarkmasına gelince, bu da tamamen mezkûr dansözün işi olup, İslâm Bey'in bunda bir kasdı mahsusu ve sunitaksiri yoktur.

Müteakıben, rakıya devam edip kıvamına gelen misafir takımın bütün idarecileri ve oyuncuları da, bellerine birer masa örtüsü dolayıp göbek atmaya başladılar. İtimad ediniz, son derecede samimî bir manzaraydı.

Siz, gazetelerde yalnız İslâm Bey'in göbek atarken çekilmiş resimlerini görmüş olduğunuzdan buna itiraz ediyor, ve bunu camiamızın şerefi ile kabilitelif bulmuyorsunuz. Ve fakat, orda bulunan herkesin göbek atarken çekilmiş resimleri gazetelerde çıkmış olsaydı, buna hiçbir itirazınız olamazdı. Çünkü ekseriyetle yapılmış bir iştir. Biran için tasavvur ediniz ki, bütün memleket hep birden göbek atmaya başlasa, bunun hiçbir ayıp tarafı yoktur. Fakat meselâ herkes sokakta işine gücüne giderken, ordan birisi çıkıp da tek başına göbek atsa gayet tabiî bu ayıptır. O gece barda da İslâm Bey arkadaşımız tek başına göbek atmamıştır ki ayıp olsun... Hattâ aksine, herkes göbek atarken yalnız bir kişinin göbek atmaması misafirlerimize karşı da münasip bir hareket olmazdı.

Arzetmek istediğim bir nokta daha var. Arkadaşlarımızın itirazı, biliyorum ki, neşelerini bulan misafirlerimizle birlikte İslâm Bey'in göbek atmasına değil, göbek atarken çekilmiş resimlerinin gazetelerde neşredilmesinedir.

Muhterem delegeler! Bilindiği gibi, memleketimizde basın hürriyeti vardır. İslâm Bey bu resimleri, reklâm olsun diye kendisi gazetelere vermedi. İslâm Bey böyle bir şey yapmaz, reklâma ihtiyacı olan bir arkadaşımız değildir, son derecede mütevazıdır. Fakat gazeteler bu resimler kendiliklerinden basmışlardır. Sonra bir de gazetecilik hiylesi yaparak, çektikleri resimlerden, başka göbek atanları kesmişler, yalnız İslâm Bey'le dansözün resmini gazetelerine basmışlardır. Bu resmi görenler de yalnız İslâm Bey arkadaşımızın dansözün karşısında göbek attığını sanmışlardır. Biz isterdik ki, muhterem basınımız vazifesini lâyıkıyla yapsın, yalnız İslâm Bey'in değil, bütün göbek atan zevatın resimlerini bassın. Ama böyle yapmadılar... Ve bunu da kulübümüzü sevmeyen gazetelelerin yaptığına hiç şüphe yoktur.

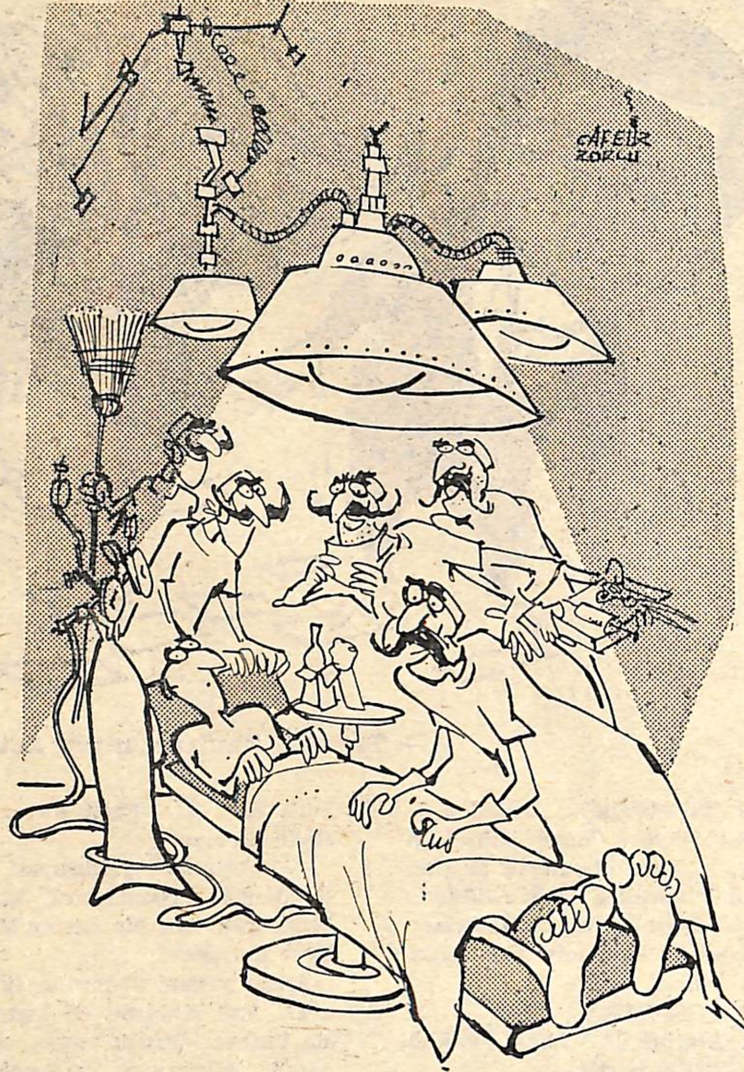
Yüksek huzurlarınızda muhterem basınımızı tenkid etmiş olduğum sanılmasın. Benim basına karşı hususî bir hürmetim ve muhabbetim vardır. Ama ben burda bir vakıayı sizlere arzediyorum.

Arkadaşlarımızın bu hususta-ki hissiyatına ve hassasiyetlerine de hürmet ederim. Fakat tekrar edeyim ki, İslâm Bey'in göbek atmasının camiamızın şerefiyle hiçbir şekilde hiçbir münasebeti yoktur. Her vatandaşın göbek atmak hakkı olduğu gibi, İslâm Bey de bu hakkını kullanmıştır.

Muhterem delege arkadaşlarımın bu izahatımdan tatmin olduklarını tahmin ederim. Göbek atma meselesini böylece izah ettikten sonra, gelelim tenkid ve dileklerden ikincisine...»

Aziz NESİN

«Bursa'da devlet hastanesinde hemşireler ameliyat yaptı.»
— Gazeteler —

Hademeler — Hemşüre hanum bugün izinlü.. Emeliyatı biz edeceeez!

İstanbul sokaklarından çizgiler:

— Baba, bunlar Merihli mi?

«İyiniyet elçisi, ünlü aktör Kirk Duglas kolejde kızların hücumuna uğradı.» — Gazeteler —

— Tüymeli, bunların niyeti kötü!

PAZARTESİ :

Mithat Sertoğlu «Birçok kimseler dalkavukluktan hoşlanmaz derler ama, ondan hoşlanmıyan pek yoktur» başlığı altında kendi ihtisasile ilgili bir makale yazmış. Orada tarihten de misaller vererek şöyle diyor:

«Birinci Mahmut zamanında dalkavuklar hükümdara bir dilekçe sunarak dalkavukluğun bir nizam altına alınmasını, bir tarifeye bağlanmasını ve marifetleri için narh konmasını istediler. Bunun üzerine şu tarife hazırlandı:

Bala bulanmış fındık faresi yutmak dört yüz para.

Bostan dolabına bağlanıp döndürülmek altı yüz para.

Birden fazla her döndürülen için yüz para (Bu sırada dalkavuk ölürse cenaze parası ailesine ayrıca ödenir)

Limonun içine tuz doldurup kabuğiyle birlikte yutmak iki yüz para.

Haşarı hayvana özengisiz binmek iki yüz para. (Düşer ve sakatlanırsa tedavi edilecektir)

Bir salkım üzümü sapı ile birlikte yutmak kırk para.

Burnuna fiske vurulmak yirmi para.

Kafasına vurulmak yirmi para.

Arkasına vurulmak otuz beş para.

El ve ayaklarını bağlayıp merdivenden yuvarlanmak yüz seksen para. (Bir tarafı incinirse cerrah ücreti ödenecektir)

Sakalından beş on kıl birden yoldurmak altmış para.

Sakalını dibinden kesmek, aylığı otuz paradan üç aylık nafaka.

Yüzüne kömür veya mürekkep sürmek otuz yedi para.

Domuz topu şeklinde bağlanıp bir müddet öyle bırakılmak kırk para.»

Bu listede onun bunun keyfine göre rapor yazıp, onun bunun hesabına radyoda çığırtkanlık etmenin kaç para olduğunu yazar belirtmiyor. Onu da herhalde ilerdeki tarihçiler yazacaklar.

SALI :

A.P. nin üç genel başkan adayı da konuşmuş. Adayların en yenisi olan Demirel:

— Hepimiz gemideyiz, batarsak beraber batarız, demiş.

Yeni adayın kaptanlıkta acemi olduğu bu sözünden de anlaşılıyor. Çünkü bahsettiği gemi çoktan batmıştır da şimdi içindekiler denizin dibinde şu tartışmayı yapmaktadırlar:

— Acaba gemiyi nasıl çıkarabiliriz!

ÇARŞAMBA :

Atatürk'ün ölüm yıldönümü. Bir partizan:

— Atatürk sağ olsaydı mutlaka A.P. ye girerdi demiş.

Bir yazar cevap veriyor:

— Evet doğru, girerdi. Tıpkı 9 Eylülde İzmir'e girdiği gibi!

PERŞEMBE :

Geçen hafta İnönü İstanbul'a gelmişti. Parti merkezinde sormuş:

— Seçimler yaklaşıyor... Kendimizi vatandaşlara beğendirmek için bir tılsım biliyor musunuz?

Aman paşam, tılsıma ne hacet?.. Anıt Kabirde eli kıçında ihtiram duruşu yapan sevimli Bakanımız, vatandaş sempatisini toplamaya yeter de artar bile!

CUMA :

Gazeteler, Atina elçimizin eşi suçüstü yakaladığı kocasına dayak atmış, diye yazıyorlar.

Biz de memleket dışındaki hariciyecilerimizin oralarda neler yediklerini merak eder dururduk. Neyse, bunlardan birinin yediği şeyi öğrendik. Aslını ararsanız pek masumâne bir şey:

— Karısından dayak sadece!..

CUMARTESİ :

Muhalefete mensup bir bayan milletvekili Mecliste kürsüye çıkmış ve muarızlarını ayağını vura vura itham ederek:

— Bunların söyledikleri komünist manifestosundaki hitabelerdir, demiş.

Aşk mektubu örnekleri veren kitaplar gibi komünist manifestosunun da siyasilere hitabet örnekleri verdiğini hiç bilmiyorduk.

Zannederiz ki bu benzetişe bayan milletvekilinin çattığı kişilerden çok, manifestoyu, yazmış olan Marx ile Hengels'in ruhları sıkılmıştır...

Tabii onun bunun ruhunu sıkmaktan bizim bayan milletvekili hiçbir şekilde sıkılacak değildir. Ancak şunu da söylemek gerekir ki bizim siyasilerin sözleri, asla hiçbir yerde daha önce yazılmış şeylere katiyen benzemez. Çünkü zaten çoğunun ne dediği kolay kolay kaleme gelmez.

PAZAR :

Ahmet Dallı A.P. İl İdare Kuruluna başkan olmuş...

Eh dal bulundu. Şimdi iş biraz kök, biraz yaprak ve biraz da meyva bulmıya kaldı... Onlar da bulunursa belki o zaman kuru bir kütükten ibaret görünen gövde biraz olsun işe yarayan bir ağaca benzeyebilir!..

«Parası kalmayan Belediye mallarını satıyor..» — Gazeteler —

İşcan — Ne verirsin bunlara hemşerim?..

Züğürt olup düşünmektense uyuz olup kaşınmak yeğdir.

CAFER ATMA

YENİ ZIRILTI

DÜŞÜN DÜŞÜN YOKTUR İŞİN

GÜNLÜK YUMURTA HAZIR - LOP 3 Aralık Fiyatı öde:

Sanayi:

Otomofil yapıcaaz ondan sonra napıcaaz

ANKARA, (HA) — Nümunelik olarak bir tek yapılan ve 800 bin liraya mal olan, dört tekerlekli ve tekerlekleri üstünde tıpkı otomobil gibi duran Devrim Otomobilinden alınan cesaretle, ve çok kârlı bi iş olduğu görülerek Sanayi Bakanlığınca bir otomobil fabrikası kurulmasına karar verilmiştir. Burada yerli malı olarak imal edilecek olan otomobillerin parçaları dışardan satın alınıp burda monte edileceği için, yerli otomobilin çok ucuza mal olunacağı hesap edilmiştir. Mezkûr otomobillerin şoförleri dışardan getirilmiyecek, dahilden tedarik edilecektir. 1968 yılında seri halinde otomobil yapılmaya başlanacaktır. Daha çok sürümden kazanılacağı için, Avrupa ve Amerika otomobil fabrikalarının çıkardıkları mallar ayarında, hattâ onlardan daha yüksek (iki santim) ve daha da ucuza satılacaktır.

Mütehassısların söylediklerine göre, yapılacak otomobiller yokuş aşağı kendiliğinden gidebilecekse de, bir gitmeye başladı mı, nasıl durdurulacağı bilinememektedir. Bu otomobillerin, arkasından birkaç kişiyle itilerek düz yolda da gidebileceği bildirilmektedir. Fakat yokuşlarda bu arabaların gidebilmesi, sırtında taşıyacak şoför ve yolcuların kuvvetine bağlıdır. Bununla birlikte, başka bir arabanın arkasına bağlanarak yokuşları da çıkması için tedbir alınacaktır. Bu sebeple, bu otomobillere yalnız inişlerde binilmesi, alıcılara önceden ihtar edilecektir.

Arabaların fiyatı son derecede ocuz olacak, nazar boncuğu, karınca duası, ve maşallah levhası da bu fiyata dahil olup, bunlar müşterilere parasız olarak, hediye diye verilecektir.

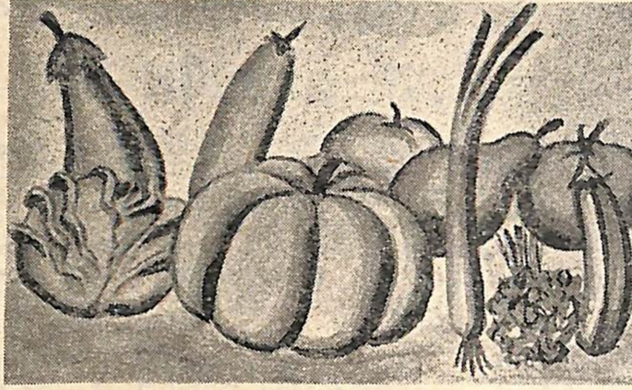
Yalnız bir nokta ilgilileri şimdiden düşündürmektedir ki o da, yapılacak yerli otomobillerin hangi memlekete satılacağıdır. Maamafih, mütehassıslar, daha otomobiller yapılıp elde kalmadan, şimdiden nereye, kime satılacağını düşünmenin yersiz olduğunu söylemektedirler ve «Hele otomobiller yapılsın, satış için Allah kerim, olmazsa Fahrettin Kerim...» demektedirler. Bu ot-

(Devamı sayfalarca)

VİYETNAM
Bizden Ne İstiyor

ANKARA, (HA.) — Güney Vietnam'ın Türkiye'den yardım istediği, ilgili makamlarca resmen açıklanmıştır. Yalnız siyasi çevreler, Güney Vietnam'ın Türkiye'den neden yardım istemiş olduğuna mâna verememektedirler. Çünkü Vietnam'ın yardım talebi geldiği zaman, Türk makamları da tam o sırada Güney Vietnam'dan yardım talebi için mektup yazmakla meşgul bulunuyorlardı. Bu sırada, Güney Vietnam'dan yardım talebi mektubunun gelmesi türlü tefsirlere yol açmıştır. Bazı siyasilere göre, Vietnam bizim yardım isteyeceğimizi öğrenerek, daha atik davranmış, bizden önce o yardımı istemiştir. Böylece Güney Vietnam, Türkiye'ye yardımdan kurtulmuştur.

Bununla beraber, Güney Vietnam'a ne gibi bir yardımda bulunabileceğimiz ciddiyetle düşünülmektedir. Vakit kazanmak maksadı ile, Güney Vietnam'a, bizden ne istediği sorulmuştur.

Memleketimizin yetiştirdiği ziraat mahsullerinin sayımı yapılarak barem derecelerine göre tasnif edilmiştir. Resimde lâhana (sol başta, ayakta), salatalık (arkada, soldan ikinci), Patlıcan (arkada), balkabağı (önde, ortada), pırasa (sağdan üçüncü), nane, maydanoz ve sakız kabağı (önde oturanlar) ile domates, şeftali ve armut arkada görülmektedir.

Partilerde:

Yunus Bey Nereye girdi?

ESKİŞEHİR, (HA.) — Eskişehir'in muteber tüccarlarından ve eşraf ailesinden Yunus Bey, birkaç gündenberi kaybolmuş ve bütün aramalara rağmen bulunamamıştır.

Yunus Bey, eskiden C.H.P. Milletvekiliyken demokrasi mücadelesine katılarak D.P. ye girmiş, bilâhara D.P. nin de gidişini beğenmiyerek Hürriyet Partisine girmişse de, pek az bir müddet bu partide kalıp tekrar eski partisi D.P. ye girmişse de, seçimlere M.P. den katılmış, C.K.M.P. ye transfer etmiş, 27 Mayıs'tan sonra önce Y.T.P. ye, sonra A.P. ye ve daha sonra «Her şey aslına döner» diyerek, yine C.H.P. ye kapağı atmıştır.

Üç gündenberi ortalarda görünmeyen Yunus Bey, bütün partilerde aranmışsa da bulunamamış, gireceği başka parti de kalmadığından, nereye girdiği şiddetle merak konusu olmuştur. Bazıları tuvalete girdiğini gördüklerini söylemişlerse de, uzun müddet orada kalamıyacağından, Yunus Bey'in nereye girdiği burada mühim bir siyasi münakaşa mevzuu olmuştur.

Güney Vietnam'da

Havalar iyi gidiyor

Meteoroloji istasyonundan verilen bilgiye göre, Güney Vietnam'da havalar iyi gitmekte olup, atkestaneleri çiçek açmış bulunmaktadır. Kuzeydeki yüksek basınçla

(Devamı yok)

Yatırım:

AMERİKAN YARDIMI HEPSİ KOLA OLACAK

WASHINGTON, (HA) — Amerika Dış Münasebetler Dairesinde bugün toplanan kurul, Türkiye'ye yapılacak yardım konusunda görüşmüş ve esaslı kararlar almıştır. Memleketimizin iç piyasasına ferahlık getirecek olan bu kararlara göre, Amerika'nın Türkiye'ye yardımının Hepsi Kola, Tepsi Kola cinsinden olması öngörülmüştür. Zira bu yardımlar, en kısa zamanda yüzde beşyüzbin kârla geri alınabilmektedir. Meselâ Hepsi Kola için yapılacak her bin dolar yardım, birinci ay sonunda onbin dolar olarak Amerika'ya dönebilmekte, tekrardan yatırılan onbin dolarlık yatırım, bu sefer birinci ay sonunda yüzbin dolar olarak dönmektedir. Böylece, Con Ahmet'in bile icat edemediği devr-i daim motoru sayesinde, Türkiye'de Hepsi Kola, Tepsi Kola gibi yeni yeni iş sahaları açılmaktadır. Amerikalı iş adamları Türkiye gibi verimli ve enayi (Pardon, sanayi olacak) başka bir yatırım sahası olmadığını söylemektedirler.

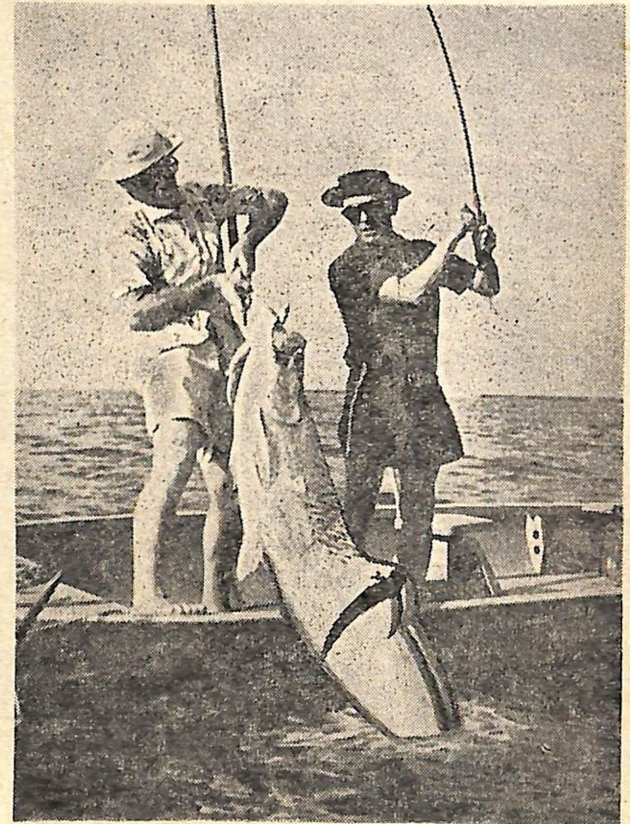
Bir Amerikan çavuşu vazife esnasında yalnız on bir çocuğu öldürebildi.

İZMİR, (HA.) — Türkiye'deki NATO kuvvetlerinde görevli Peter Sulley isminde bir Amerikalı çavuş, dün gece sabaha karşı, sarhoş bir vaziyette çıktığı bardan sonra da bir meyhanede içmeye devam etmiş, öğleye doğru cipe binip Türk hamamına giderken, yolda oynayan kalabalık çocuklardan ancak onbirini ezip öldürebilmiş, kaçan iki çocuğu arkasından ciple kovalamışsa da, çocuklar cipin tekerlekleri altında ezilmeden bir eve girdiklerinden, onları öldürmeye muvaffak olamamıştır.

Yapılan tahkikat sonunda, Amerikalı çavuşun çocukları ezerken vazife başında olduğu ve vazifesi icabı olarak hamama gitmekte olduğu anlaşıldığından Türk makamlarınca serbest bırakılarak Türk - Amerikan dostluğu bir kere daha takviye edilmiştir.

Şehrimizin mümtaz ailelerinden pavliketör Mümtaz Bey'in kerimeleri Şekerpare ile, yine memleketimizin tanınmış simalarından Hacı Memmed Daltaban'ın oğlu Salatullah'ın Hilton'daki düğünleri pek muhteşem olmuştur. Düğünde Haydar Paşa, Mahmut Paşa, Kasım Paşa, Âdem Bey ve zarif eşi, Hıdır Bey ve Paluzesi, Şaban Bey ve cici eşi ve daha birçokları ve zarif eşleri hazır bulunmuşlardır.

Bu balık başka balık!

KİM varsa o akşam Rus elçiliğindeydi: Ankara'da olan bütün Bakanlar, Başbakan. Sonra efendicağızım, tam takım Dışişleri tam takım kordiplomatik, gazeteciler, albaylar, milletvekilleri ve «kadife perde» memleketlerinin (artık demir perde demiyeceğiz dimi? Dostuz artık, yaşasın dostluk!) âdetince yazarlar, gene kadife perde memleketlerinin âdetince bazı tiyatro mensupları...

Bir dâvetli: «Yahu bunların hepsi dâvetli mi» diye mırıldandı, o kadar kalabalıktı o akşam elçilik. Ah unutuyordum, tam takım «Soslar» vardı bir de, alıngan dostlarım, şakaya gelmez dostlarım, Akbabaya «çenesi düşük» diye küs küs küsen dostlarım Soslar... Akbabanın çenesi yok ki, gagası var, düşmeğe hiç niyeti olmıyan takır takır bir gaga... Ne «hazımsızlıklara» dayandı şimdiye kadar o gagacağız!..

Üç sınıfça sınıflandırmışlardı dâvetlileri:

Başbakan ki... dâvetlilerin arasında kısa bir tur atıp, bir ufak salonda ağırlandı...

Bakanlar ve Genel Kurmay Başkanı ki... Sağa sola iltifat dağıttıktan sonra bir ufak salonda ağırlandılar...

Bir de büyük salondaki «herkes!»

O herkes memnundu. Herkes mutluydu. Herkes Rusyayı keşfetmişti. Herkes Kristof Kolomblar gibi edalanıyordu. Lâkırdılar yeni keşfin etrafında dönüyordu kozmonotlar gibi: «İnşallah... İnşallah... Hayırlı, hayırlı... Kültür anlaşması kültür anlaşması!..»

Bu mutluluğun arasında tek tasalı Amerikan sefiri gözüküyordu. Öyle gözükmesi gerektiğinden galiba. Her şey biraz oyundur, her şey biraz gösteridir, böyle mevkilerde. İngiliz sefiri, o da kendine göre, İngiliz büyük elçisine düşen oyunu oynuyordu, artık muhataplarına göre ufak ufak rötuşlarla. Sakindi, ölçülüydü, bir nebze de memnundu, yani «hâdiseler önünde hiçbir zaman aklı selimi ve tarafsızlığı elden bırakmıyan» İngilterenin sembolü olmağa çalışıyordu.

İsmet İnönüne köpük köpük şampanya ikram ettiler. «Votka yok mu?» dedi.

Ne devlet adamı olmak isterim, ne böyle şeyler söylemek! Tabiî herkes, en yayığından gülümsemelerle karşıladı bu «votka yok mu?» yu...

Hanımlar kısa elbiseliydi, şık mı şık. Üniformalı ev sahipleri, biliyorsunuz, Rus diplomatları üniformalıdır, etraflarında fırıl fırıl dönüyordu, en çok geçkin sefirelere iltifat ederek. Talimatı öyle almışlardı, gönülleri ezilse büzülse de. Talimatın önünde gönülün ağırlığı ne çeker ki?..

Tek uzun elbiseli hanım, Fuad Sirmen'in eşi Ayten Sirmendi. Muza kaçan bir tualeti üzerinde gri vizondan kap vardı. Bir «çariça» (böyle deyimler kullanacaz dimi, dostuz artık, yaşasın dostluk!) kadar haşmetliydi.

Rus Elçiliğindeki Davet

Bir an Mevhibe İnönüye yaklaştı. Görmedi onu Mevhibe İnönü ve yürüdü gitti. Ayten Sirmen, uzun tualetiyle, gri vizon kapıyla, bütün çariçalığıyla kala kaldı. Tabiî yorumlar aldı yürüdü hemencik... Mevhibe İnönü görmemişti, bu alımlı hanımı sadece!

Bir köşede Kastamonu milletvekili Fethi Doğançay, hareketli bir evliliğin nihayet mutluluğuna varmış bir halde, eşinin elini tutmuş, bırakmıyordu, etrafındaki yorumlardan habersizdi. Kim etrafındaki yorumlardan haberli ki bu dünyada?.. Onun yakınında hayatından çok memnun bir Feridun Cemal, hayatından onun kadar memnun bir Nihad Erimle iltifatlaşıyordu, gene etrafındaki yorumlardan habersiz... Etrafı: «Halef - selef» diye mırıldanıyordu onlara gülümseyerek...

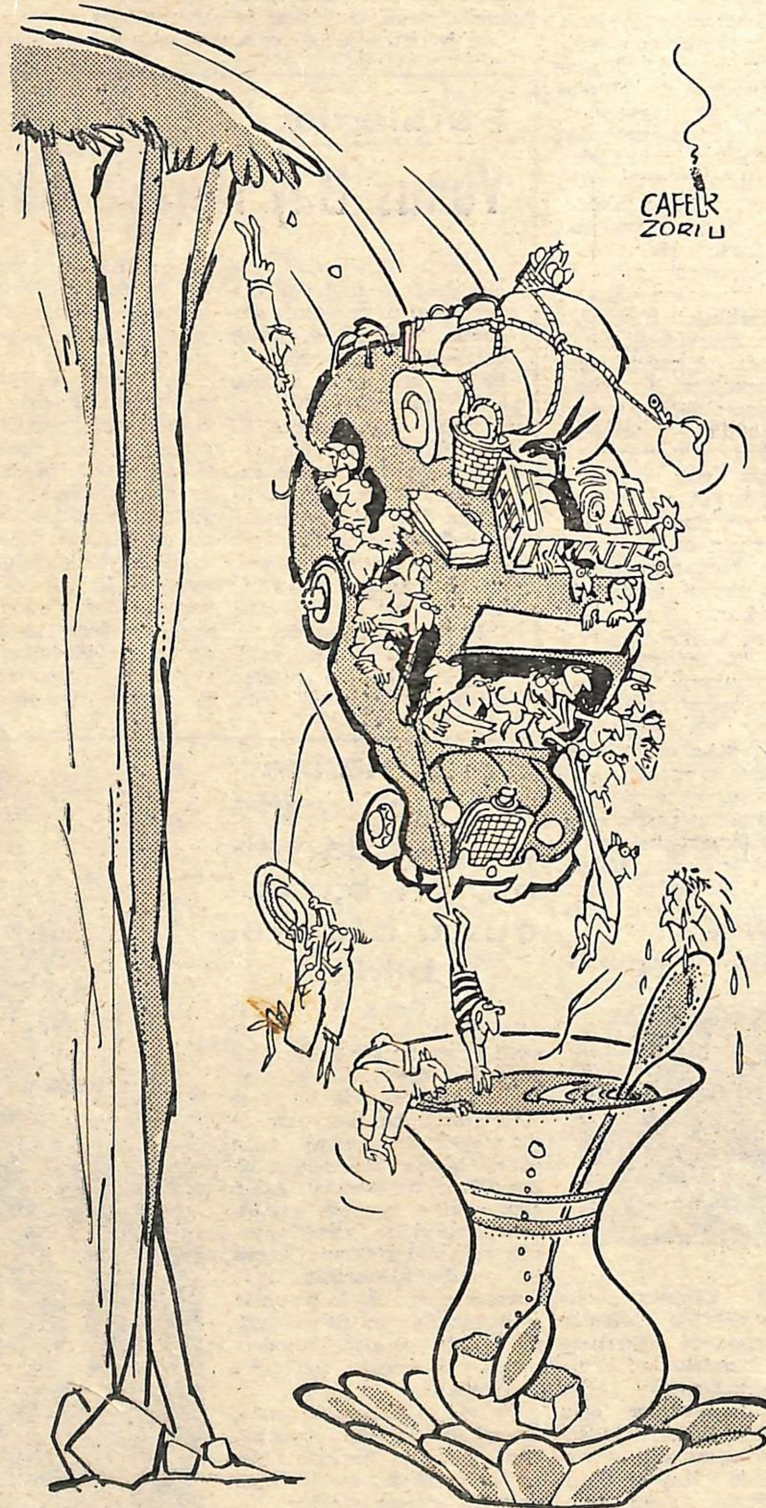
Ruslar «şehir kıyafetiyle» dâvet etmişlerdi. Ama smokinler de siyah siyah noktalar serpiştirmişti kalabalığın arasına. Sonradan, Feridun Cemal Erkin'in yalnız erkeklerarası yemeğine katılacak olanlardı bu karaltılar.

Erken terketti bu yemekten ötürü «hayatından çok memnun» Dışişleri Bakanı Rus elçiliğini. Huzurluydu. Sonradan, «Doğuyla Batı arasında birleştirici» unsur olduğumuzu beyan edecekti gerdanı katmerleşe katmerleşe... Allah huzurunu bozmasın, tam o gün, Nedim Veysel İlkin'in ifadesi alınmıştı savcılıkta, Atina Büyükelçisinin ve bir satırı fazla kaçmıştı ifadenin de, Büyükelçi, tekrar savcılığın merdivenlerini üşenmeden tırmanıp o satırı geri almıştı. Eeee, hayat bu, kimi ağlar, kimi güler. Hoş. Nedim Veysel İlkin henüz ağlamıyordu ya. İş henüz sıcağındaydı. Kurşun yarası da sıcağında sızlamaz... Sonra «bu zamanın» hayat cilvelerini de deniz anlamıyordu... Ah eski zaman!

Hanımlar salonlarda kısacık elbiselerinin zerafetini dolaştırıyorlardı. Büfenin etrafı etten kemikten bir kaleydi. Yalnız neden «kadife perdeli» dostlarım, içkiyi biraz ortalarda dolaştırmıyorlardı bilmem. Her şey çok boldu amma, elde edilmesi güçtü!

Ayni lâkırdılar, kozmonotların fezada döndükleri gibi dönmeğe devam ediyordu: «İnşallah inşallah, maşallah maşallah, hayırlı hayırlı... Kültür kültür!»

«Bir otobüs çaya uçtu.» — Gazeteler —

Şoför — Çaylar benden!

Şu fıkara basın

Üniversitenin bir üyesi çarşaf çarşaf fikir korsanlığı yapar. Basın yazar.

Üniversitenin reaksiyonu:

— «Basın da pek ileri gidiyor!»

Şu nazik zamanda bir büyükelçinin «taşlı topraklı» gönül sarsıntıları âfâkı tutar. Basın yazar.

Dışişlerinin reaksiyonu:

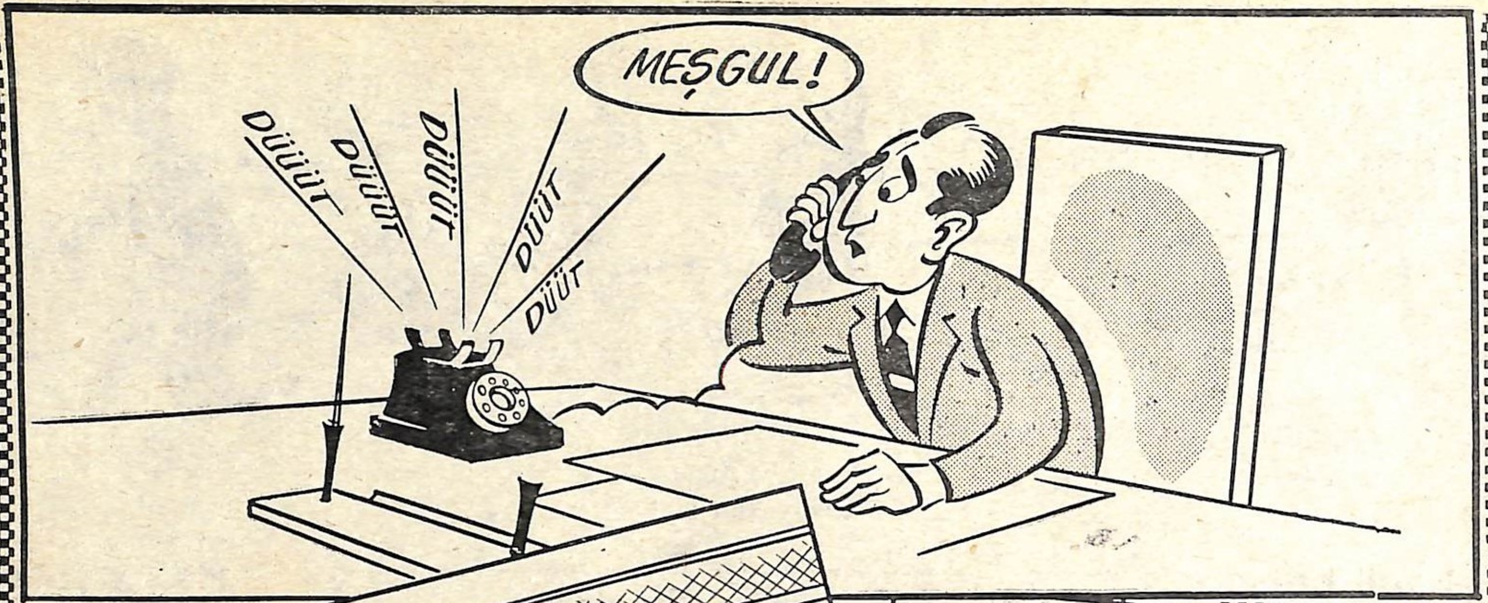
— «Basın pek ileri gidiyor!»

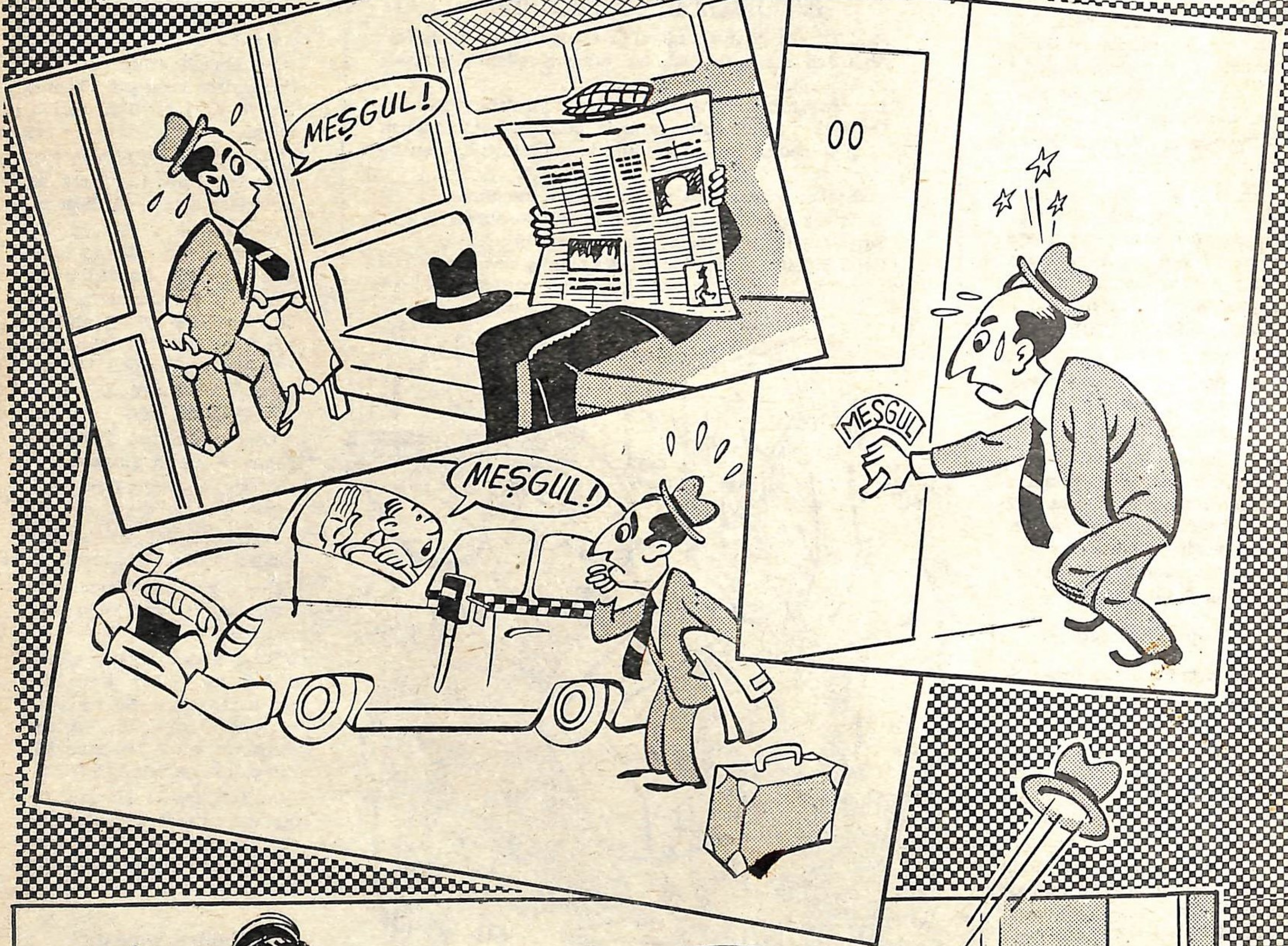
Yeni TRT, tâââ Synetlere kadar, bir ay için, dört temsilci birden göndermeğe kalkışır. Tabii bu işten tek faydalanan, Avustralyanın başkenti olacaktır. Kim olacak sandınız? Basın yazmağa hazırlanır, sadece hazırlanır. Radyo idarecileri püskürürler:

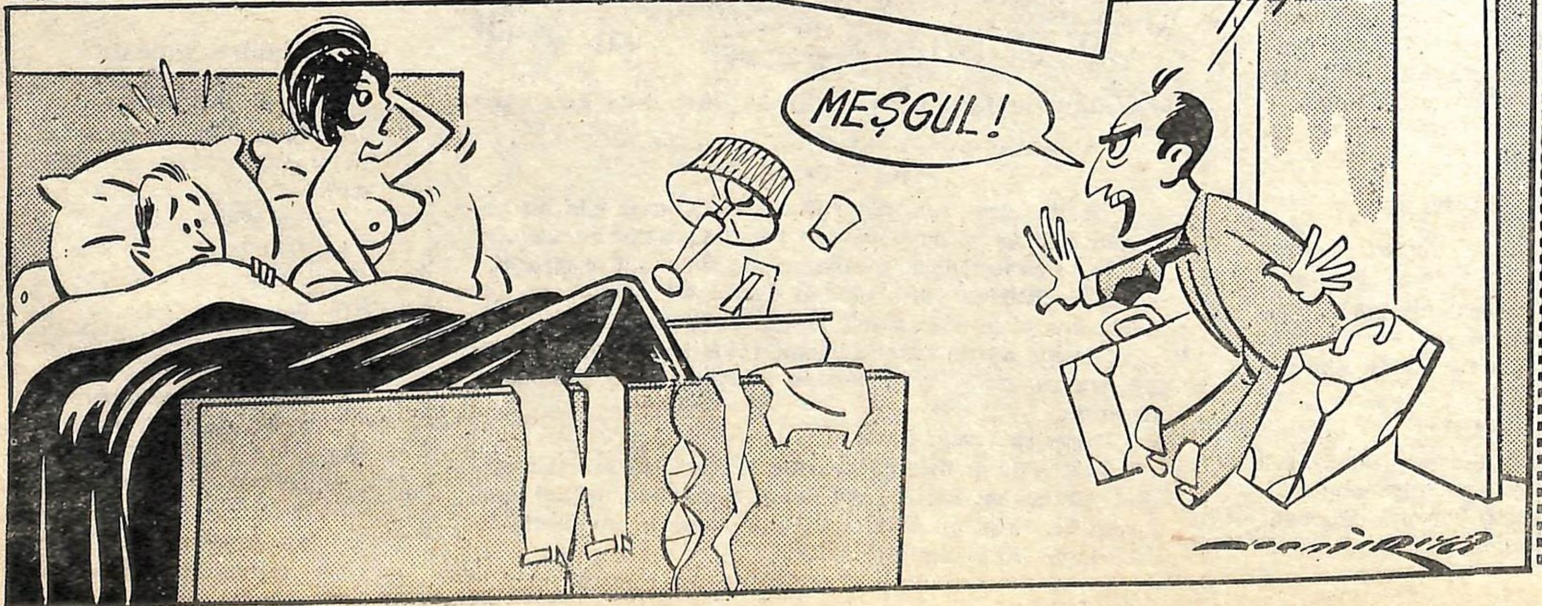
— «Şu basın pek ileri gidiyor!..»

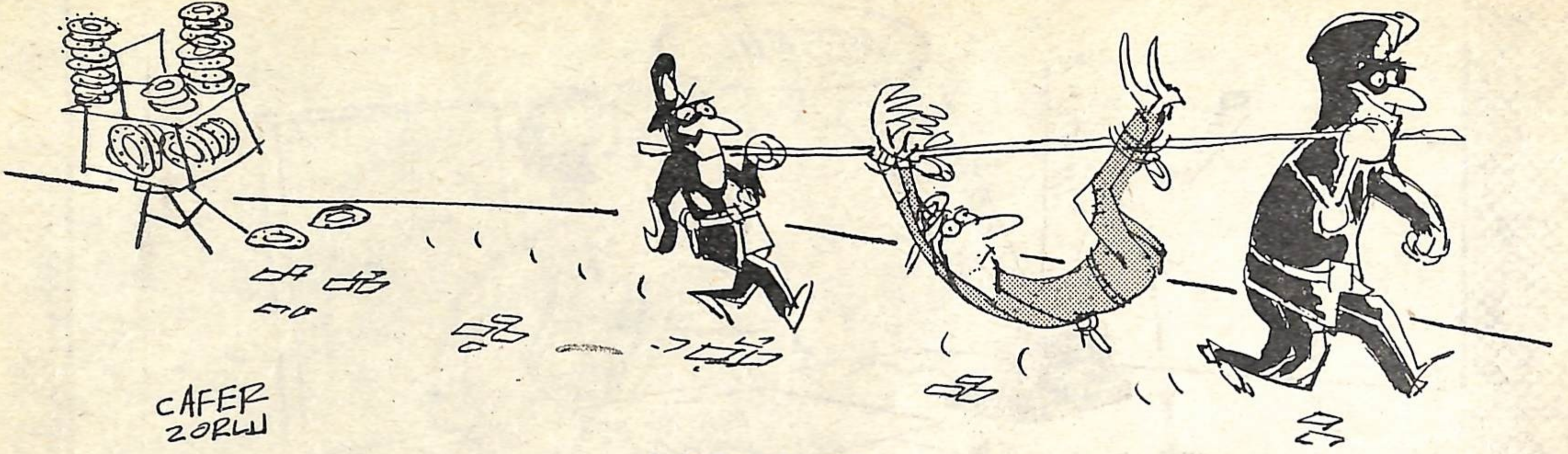
Bir ileri giden var beyler, var ama herhalde basın değil. O ileri giden'e şimdilik boynu bükük basından sadece selâm ola!.. Köroğlunun Bolu beyine gönderdiği selâmca selâm, savaştan önce!..

Nimet ARZIK

DÜÜÜT
DÜÜÜT
DÜÜÜT
DÜÜT
DÜÜT
MEŞGUL!

MEŞGUL!
MEŞGUL
MEŞGUL!

MEŞGUL!

Belediye'nin avı!

Evcil balık

Meşhedi'nin de hazır bulunduğu bir mecliste balıklara dair konuşuluyordu. Biri:

— Acaba balıklar da insana alışırlar mı?

Diye sordu. Meşhedi hemen atıldı:

— Alışmaz olur mu heç?.. Men bir tanesini alıştırmişem. Fino köppeği gibi nireye getsem ardımdan gelüptür. Yanıma almadığımda bir yire gappatmalıyem ki meni aramah için dışşarı çıhmasın!

Birkaç kişi rica ettiler:

— Aman Meşhedi şu hayvanı getir de görelim.

Meşhedi Cafer cevap verdi:

— Gussura bahmayın dustlaarım, imçanı yoh. Çünküm geççen hefte onunla rıhtımda dulaşırken ayyağı gaydı, denize düştü. Hemen bir olta bulup gurtaramadım. Zavallı boğulup öldü!

Köpek dediğin...

Bir avcı uzun uzadıya köpeğini methettikten sonra bir de örnek gösterdi:

— Bir gün sokaktan karpuz kavun satan bir adam geçiyordu. Köpeğim Hektor bu adama ferma etmiş, onun peşinden ayrılmıyordu.

Acaba küfelerin içlerinde keklik, tavşan gibi bir av hayvanı mı var diye şüphelendim. Küfelere dikkatle baktım, bir şey yoktu. Sonra satıcının tabelâsını okudum. Adamın adı Cafer, soyadı da Keklik'ti!

Balina avı

Oltalarını denize salmış bekliyorlardı. Torik Necmi:

— Ben eski bir balıkçıyım, diye anlatmaya başladı. Eskiden olta ile balina bile avlardım...

Meşhedi Cafer:

— Ben senden daha eski bir balıkçıyım, diye onun sözünü kesti, ben eskiden balinayı oltama yem diye takardım!

Abdülâziz'in Nişancılığı

Eski Türkler keçeye kılıç sallar, testiye kurşun atarlardı.

Abdülâziz zamanında yapılan bir atış talimine padişah da katılmış, atmış vuramamıştı.

Bu vaziyetten mahcup olmuş, bir hayli üzülmüştü.

O sırada Abdülâziz'in yanında bulunan hükûmdarın Müsahip ve nedimi Ziya Paşa, onu teselli etmek için şu kıtayı söyledi:

Padişahım sanma kim vurmaz nişanı kurşunun
Malı çâk eyler tüfengin girse mihrin koynuna.
Satveti şahaneden biçare testi havfetip
Belki kurşun işlemez bir muska takmış boynuna!

— Silâhın tepmesinden korkma... Arkanda ben varım!

Aldatmışlar

Zengin adam, çok iyi terbiye edilmiş, insan gibi bir papağan görmüş ve bunu yüksek bir fiatla satın alarak süslü bir kafes içerisinde kasabanın papazına hediye etmişti.

Kuş gittikten sonra aradan epeyce bir müddet geçtiği halde din adamından hiçbir ses, seda çıkmamıştı.

Bir gün zengin adamla papaz, yolda karşılaştılar. Adam bir ara papaza yolladığı kuştan memnun kalıp kalmadığını sordu.

Papaz şu cevabı verdi:

— Efendimiz öyle görüyorum ki bu kuşu satanlar sizi çok aldatmışlar. Etinin suyu pek o kadar fena değildi ama kuşun kendisini onca kaynattığımız halde ne yumuşatabildik, ne de iki lokma yiyebildik!

Kaz ziyafeti

İki lâz genci kırda dolaşıyorlardı.

Bir ara gözlerine ilerideki bir bayırın kenarına tünemiş bir yaban kazı ilişti. Biri ötekine:

— Cemil, dedi, ha sen geri köye koş. Biraz tuz, biraz ekmek, ateş getir... Şu kazı pişirip yiyelim!

Cemil geriye dönüp koşa koşa istenilen şeyleri getirmeye gidince Cemal de çalılara sine sine arka taraftan kazın tünediği yere doğru ilerledi. Beş, on adımlık bir mesafeye yaklaşmıştı ki hayvanın uçtuğunu ördü.

Canı sıkılmıştı. Fazla düşünmeye lüzum görmedi:

— Kaz uçar da lâz uçmaz mı?

Diyerek o da arkasından kendini boşluğa salıverdi.

Düşüş pek fecî olmuş, ağzı burnu kan içinde yere baygın serilmişti.

Biraz sonra Cemil elinde ekmek, tuz ve bir kutu kibrit, arkadaşının yanına döndü. Cemali ağzı, burnu kan içerisinde yerde uzanmış görünce, öfkeyle üstüne yürüdü:

— Tuh sana!.. Hayin!.. Edepsuz!.. Kazi yakalayinca ekmeği, tuzi, ateşi beklemeden tek başina çiy çiy yedun değil mi?.

Kimden yanasın?

Yolda konuşuyorlardı:

— Birdenbire karşına azılı bir domuz çıkarsa ne yaparsın?

— Bir ağaca çıkarım.

— Yakınlarda ağaç yok...

— Bir kayanın arkasına gizlenirim.

— Arkasına sığınabileceğin bir kaya da yok...

— Bir çukura uzanırım.

— Etrafında çukur falan yok...

Adam birden öfkelendi:

— Bana bak, dedi, açık söyle: Sen benden yana mısın, yoksa domuzdan yana mı?

ŞU kalbimin üstündeki sancı yok mu?.. Ne işler açtı başıma, ne işler. Kaç senemi zehir ettiği gibi verdiğim paralarla da en azından şöyle bir turistik motel inşa edilirdi. Hani bu işe biraz da arkadaşlarım sebep oldular. Benim ne evhamlı olduğumu, toplu iğne batınca tetanos, kedi tırmalayınca kuduz, altı ayda bir de muntazaman tifo tifüs karma aşı yaptırdığımı bilirler. Hele mide yıkatmasına bayılırım. Siz ne derseniz deyin, mide de çamaşır gibi en az ayda bir kere yıkatılmalıdır...

İşte, arkadaşlarım bu hassasiyetimi bildikleri için başladılar konuşmağa:

— Aman arkadaş çabuk git doktora!..

— Kalb bu, başka şeye benzemez. O fren yaptı mıydı hapı yuttun. Tulumba değil ki gönünü değiştiresin...

— Aman kardeşim ne duru-

Süpürge TEDAVİSİ

MUZAFFER İZGÜ

yorsun, dağlar gibi adam kahvede şakkadak düştü de öldü...

Daha genciz de be birader. Evleneceğiz, çoluk çocuk sahibi olacağız, memleketin kalkınmasına yardım edeceğiz. İçten tesir, dıştan tesir, derken kendimi bir dahiliyecinin muayenehanesinde buldum. Adam ötemi berimi bir güzel muayene etti. Kalbimi uzun uzun dinledi:

— Hım, dedi. Arkasından «Ya» dedi. Sonradan başladı reçeteyi yazmağa. Sordum:

— Hayrola doktor bey, öyle mühim bir şey var mı?

— Yok ama, olabilir, dedi. Şimdilik sen şu ilâçları al, bir hafta kullan, ondan sonra yine bakacağım.

Altmış liralık iğne, şurup ve hapı bir haftada tükettim. Gittim yine bizim doktora. Evirdi, çevirdi...

— Ağrı geçti mi? diye sordu.

— Hayır, dedim.

Alt dudağını sarkıtıp büzdükten sonra bir takım kitaplar karıştırdı ve:

— Seni en iyisi bir röntgenciye yollıyalım, dedi.

Ne diyebilirim ki?.. Boynumu büktüm:

— Pekiy...

Ahbabıymış, ucuz çekermiş. Üç film için yüzelli lirayı bayıldıktan sonra yine bizim dahiliyeciye geldim. O da filmleri tetkik etti. Büyük bir şey keşfetmiş gibi:

— Sen perhiz yapacaksın, dedi.

Sevdiğim şeyleri yasak, sevmediğim şeyleri serbest bırakan bir yemek listesi uzattı bana.

Tabiatıyla bir ayda iğne ipliğe döndüm. Etlerle kemikler arasında bir milimetre boşluk kalınca yine gittim bizim dahiliyeciye... Benimle alay eder gibi:

— Amma da olmuşsun ha!.. dedi. Tam tüy siklet!..

Acı acı gülümsedim:

— Sayenizde!

— Ağrı var mı?

— Eskisinden daha çok!

Yarım yamalak bir muayeneden sonra:

— En iyisi senin bir elektronunu çektirelim, dedi.

— Aman doktor bey, biz sıfırı tüketmeden elini çabuk tut, diye inledim.

Bir ahbabına yüz liraya elektronu yaptırdım. Sonra öyle bir reçete yazdı ki bizim doktor, tam üç kâğıt kullandı. En iyisi bu kadar ilâcı fabrikasından toptan almaktı hani... Evlenmek için biriktirdiğim paralar sağolsun... Arkamdan bağırıyordu doktorum:

— Sakın ha perhizi bozma!.. İlâçlar bitince de hemen gel.

İçimden:

— Buldunuz ördeği, üzülme hemen gelirim, dedim.

Bir vitrin dolusu ilâç biter mi? Artık leblebi gibi hap atıyor, su gibi şurup içiyor, dikiş diker gibi iğne vurduruyordum. Allahın izniyle rüzgârlı havalarda dışarı çıkamıyacak kadar inceldim. Beni böyle korkuluk değneği gibi gören arkadaşlarım:

— Bırak yahu, dediler. Nerden de buldun o baytarı?.. Onun el attığı hasta tamamdır, iflâh olmaz...

Bıraktım. Başka bir doktora gittim. Yeni doktorum babacandı. Ben eski reçeteleri gösterdikçe:

— «Vah, vah, vah... Yazık olmuş» diye dizlerine vurmağa başladı. Muayeneden sonra da:

— Yazık etmişler sana, dedi.

— Öyle doktor bey, hem yazık, hem kazık, diye hıçkırmağa başladım.

— Bana bak kardeşim, şu yazacağım ilâçları kullan, sonra yine gel. Hem perhizi de bırak artık... Canın ne isterse ye, diye tavsiye etti.

Oradan çıkar çıkmaz turşucuya gittim, bir kavanoz turşu yedim. Lokantada da üç porsiyon kebap, üzerine de bir telkadayıfı yedim.

İlâçlar bitince yine tuttum doktorun yolunu.

— Nasıl ağrı, diye sordu doktorum.

— Eskisi gibi, dedim.

— Öyleyse yine film çekeceğiz.

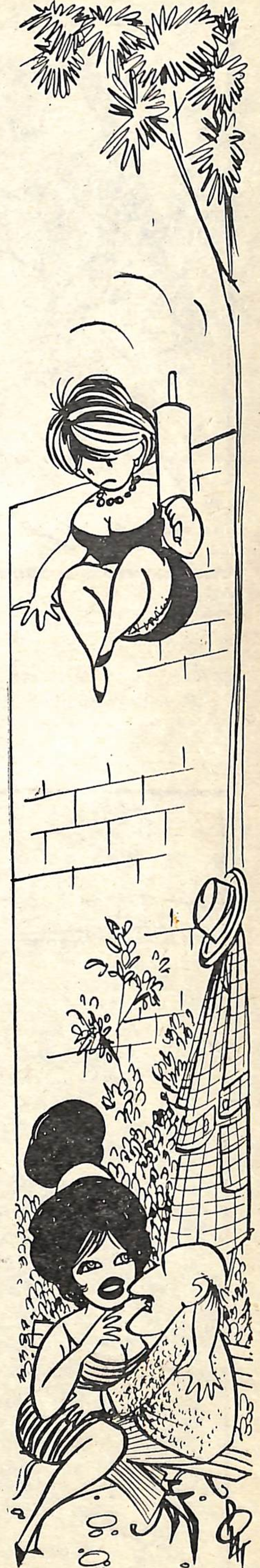
Bu filmlerle beraber bir de ciğerlerimin filmini çektirdim. İyi ki çektirmişim. Bir de ciğerler çıktı başımıza. Adam bizi perhize çeke çeke mahvetmiş de haberim olmamış... Bir taraftan kalb, bir taraftan ciğer tedavisine başladık. Bunlarla uğraşırken bir de karnımın tam üzerinde bir ağrıdır başladı. Doktorum bunun için «Barsak büzülmesi» dedi. Güya perhizden ötürü barsaklar büzülmüş de tembelleşmişler. Bir deri, bir kemik oldum yine. Arkadaşlar dururlar mı?.. «Değiştir doktoru» dediler. Değiştirdim ben de.

Bu seferki doktorum paracıydı ama, işinin de ehliydi. Ciğerdeki sadece dumanmış, barsaktaki gaz, kalbdeki de sinirdenmiş. Yalnız bana bunların hepsini bir günde söylemedi. Her birini, ayrı vizitede, ellişer liraya öğrendim. Sinir doktoru bir arkadaşı varmış, dört vizite de ona yaptık. Hiç lüzum yokken, her şok tedavisi yüz lira olduğu için üç kere de şoka soktular beni. Artık, yirmibir gün kuluçka yatmış, sonra da yumurtalarının hepsi cılk çıkmış sersem tavuğa dönmüştüm. Ama nedense sinir doktoru pek sevdi beni. Hiç bırakmak istemiyordu. Sinirciye gide gele, sırım gibi sinir kesildim. Bu sinir yavaş yavaş mideme de tesir etti. Bizim taşı eriten mide, suya granit gözüyle bakar oldu. Su içsem sanki kemik yutmuşum gibi midemin dört bir yanına iğneler batıyordu. Beş film de bunun için çektirdik. Bu defa da mide sarkmış dediler. Yukarıya iple çekmek mümkün olmadığına göre dayan ilâca. İlâçlarla doldura doldura daha da sarkıttık aşağı zavallıyı. Bu arada sol tarafımdaki ağrıları da apandisite hamlettiler. Onu da ucuz tarife üçyüz liraya kestirip attık. Bu ameliyattan üç gün sonra da kan işemeğe başladım. Bu defaki yepyeni doktorum bunun için «Normaldir» dedi. «Bu kadar araz olursa, haliyle böbrekler de düzgün çalışamaz.»

İlâca devam yine. Evdeki boş ilâç şişelerini Paşabahçeye toptan satacak kadar biriktirdim. İlâçlardan olsa gerek, yavaş yavaş gözümün de kudretini kaybetmeğe başladığını hayretle müşahade ettim. Dayan A vitaminine. İyi ki vitaminler yirmidokuz harf değilmiş. Yoksa karnımın içi vitamin kolleksiyonuna dönecekti.

Bütün bu hastalıklarımın arasında bir hemşireyle evlendim. Hay Allah razı olsun bizim hanımdan! Şuram ağrıyor dedikçe süpürgeyi oraya, buram ağrıyor dedikçe buraya yapıştırdı... Ve evlendikten üç ay sonra da anamdan yeni doğmuş gibi oldum... Hiçbir şeyciğim kalmadı maşallah!

Muzaffer İZGÜ

Tepeden inme!

Bir av

Divan şiirinden:

Sayd-olunmaz bir hüma uğrunda ömrüm geçti, âh!..

Şeyhülislâm Yahya

— Aliii... Çabuk kooş, bir aslan yakaladım!..

İnsanoğlu hayata avcılıkla başlamış,
Yemek, giyinmek için hayvanları taşlamış.

Türlü araç aramış, her türlü tuzak kurmuş,
Dualarını bile av uğrunda okurmuş.

Su başlarında durmuş, korkunç inlere girmiş,
Kemikten olta yapmış, ottan kement eğirmiş.

Nârasile ormanı ayağa kaldırırmış,
Cüce boyuna bakmaz fillere saldırırmış!

Av yolunda olurmuş yığın yığın ölenler,
Av partisinden sonra verilirmiş şölenler.

Zaman geçmiş insanlar çoban ve çiftçi olmuş,
Ağıl birçok hayvanla, anbar buğdayla dolmuş.

Çeşit çeşit sebzeler, türlü türlü meyveler,
Ama insan yine de av türküsü geveler.

AVC

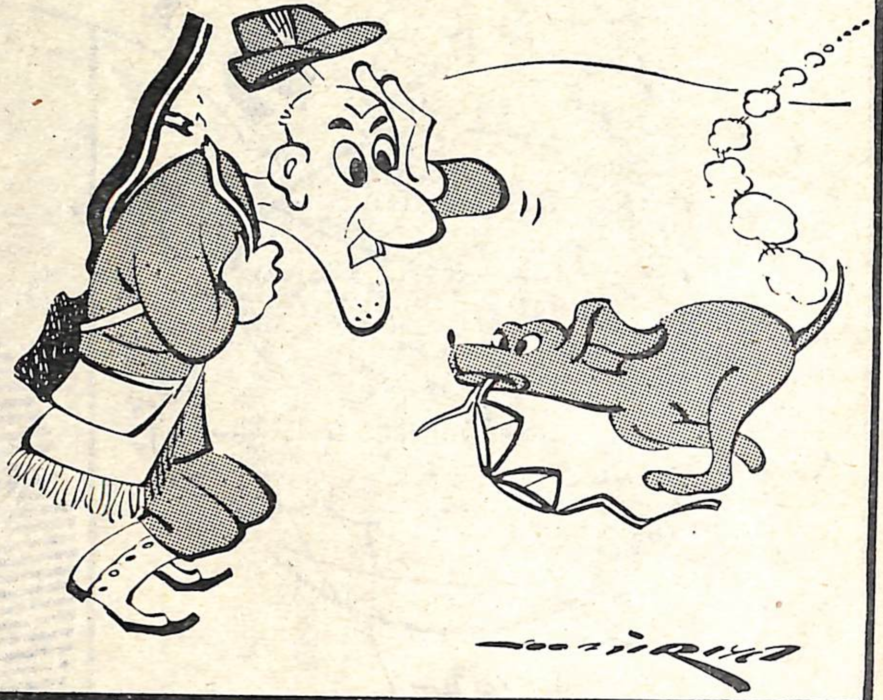
İHTI

A

avcılar, atıcılar üstüne!

ikâyesi!

LIK

ACI

Bâzan eğlence olur, bâzan bir spordur av,
Av için damarlarda dolaşır bir kızgın lâv

Başarıları olur hayali vüsatınca,
Bir sürü kuş indirir bir tek fişek atınca.

Avlanan balık cins cins, istakoz boy boy olur,
Vurulan serçe keklik, tarlakuşu toy olur! (*)

Tuzak bir kargaya da, fareye de kurulur,
Zemin elverişliyse arslan bile vurulur!

Hem vurmak şart değildir, bir sağ, bir sol atmaktır,
Avcılıkta en büyük hüner bol bol atmaktır!

(*) Toy, büyük av kuşlarından yabanî hindi.

Salâhattin KUTLU

ır!

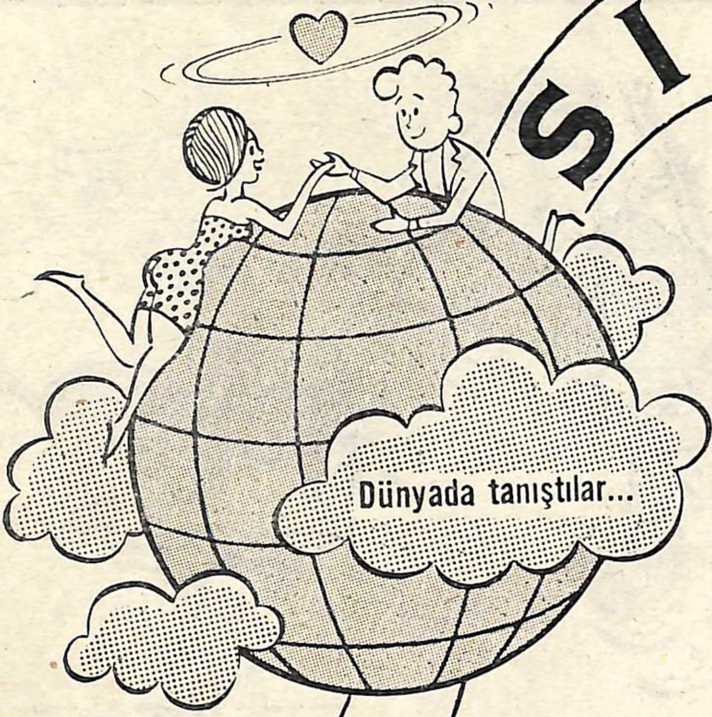
Edebiyat-ı cedideden :

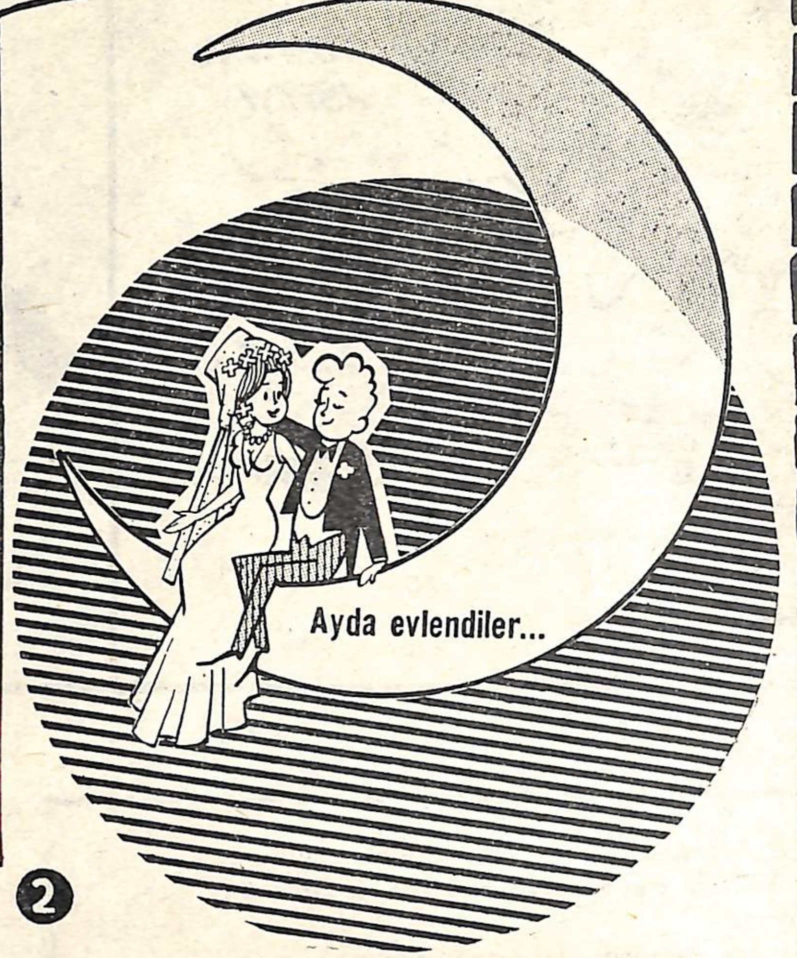
Ey şanlı avcı, dâmını beyhûde kurmadın,
Attın! Fakat yazık ki, yazıklar ki vurmadın!

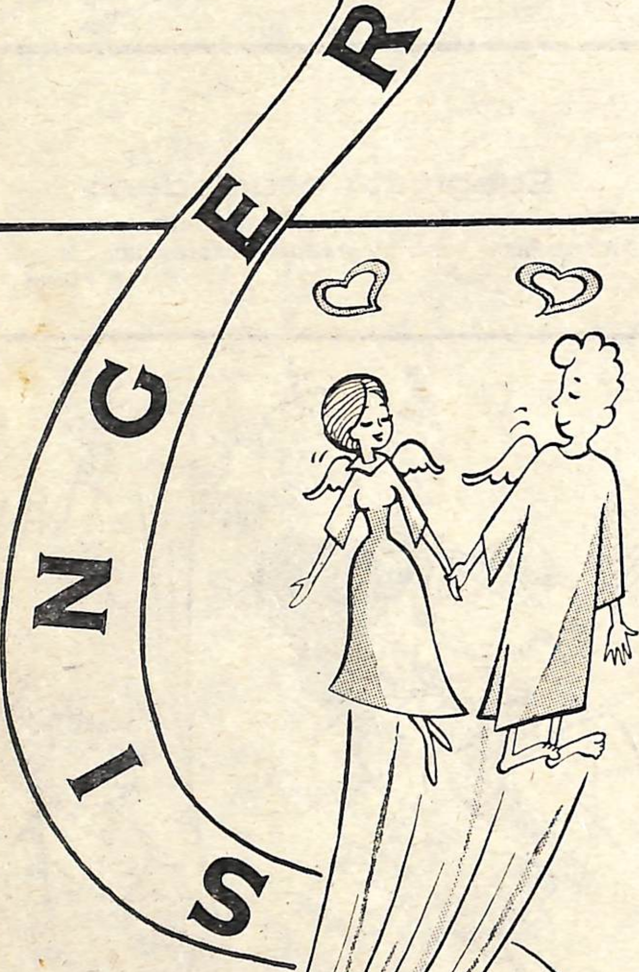
Tevfik Fikret

— **Seni körolası herif seni... Şimdi ben sana bıldırcın avını gösteririm!.**

(Reklâmcılık: 4119—225)

Şimdiki Avcılar

Avcılık konusunda işler insan dehası,
Merak devam etmekte, değişen av sahası.

Orman yapıyor diye elde, ayakta nasır,
Avlanmaları köye, kente nakletti asır!

Caddelere bir bakın herkes bir iz peşinde,
Kimisi kart tavuğun, kimi filiz peşinde!

Ama her rastlanana işte yeni av denmez,
Bir atalar sözü var: «Her kuşun eti yenmez!»

Çağımızda nedense çok türedi sırnaşık,
Hiçbir kadın istemez bu kadar yüzsüz âşık!

Onlardan da çıkıyor fak kuran masalarda,
Gözler şahısta değil, ceplerde, kasalarda!

Ne kadar ürkek olsan bütün çevren sarılır,
Uysallık göstermezsen nazeninler darılır!

Bir lâhzada sofranı çiçek gibi düzerler,
Sonra hissettirmeden postekini yüzerler!

Kasabadan gelmişin sözde alış verişe,
Dönüş biletin bile kurban gider bu işe!

Bu halde sağdan, soldan bir tanıdık aranır,
Unutmamalı bâzan «Ava giden avlanır!»

Avlanan «Hayvanlar»ın derisi, eti ayrı,
Her avın heyecanı, yolu, lezzeti ayrı!

Gerçek av ustaları tedbirli, ciddî durur,
Durur durur turnayı sonra gözünden vurur!

Salâhattin KUTLU

— **Müsaadenizle... Bir tane de ben alabilir miyim?..**

Bir Tilki Avı

— Ben ava giderken bir çeşit silâh kullanmam. Çeşit çeşit av aracı taşırım yanımda, diye anlatıyordu. Çünkü insan ormanda hangi çeşit hayvanla karşılaşacağını kestiremez.

Bir gün yine böyle «Pür silâh» meşhur Tülüce ormanlarında dolaşıyordum. Bir ara beş, altı yüz metre ilerimde tüyleri yaprak rengi, kuyruğu gövdesinin iki misli bir tilkinin hızla geçmekle olduğunu gördüm. Hemen tüfeğimi yüzüme aldım. Tam tetiği çekeceğim anda aklıma geldi: Tilkiyi vuracaktım. Ama postunda iki delik açılacaktı. E, o zaman da değeri düşecekti kürkün!.. Bunun üzerine tüfeğimi bir ağaca dayadım Sırtımdaki yayı çıkardım. Bir ok aldım. Tilki tam iri bir ağacın hizasından geçerken «kuyruğu budur!» deyip oku salıverdim. Ok hedefini bulmuş, tilki kuyruğundan ağaca çivilenmişti.

Dinleyenler sordular:

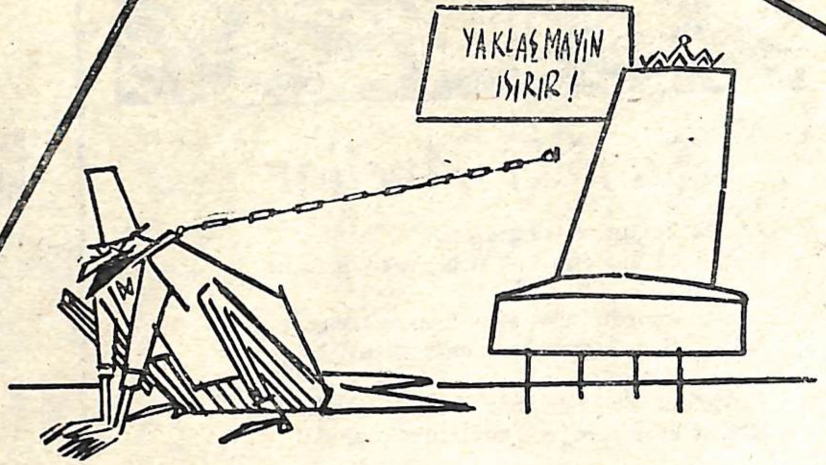
— Peki sonra?.. Hayvanı, kafasına vurarak mı öldürdün?

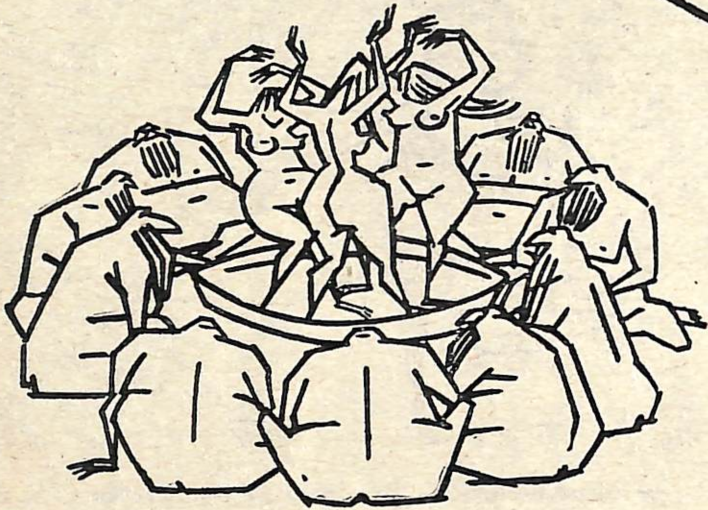
— Hayır.. Buna lüzum kalmadı. Ben tilkiyi kuyruğundan ağaca çiviledikten sonra üzerine doğru yürüdüm. Hayvancağız beni görünce kaçmak için olanca gücü ile ileriye atıldı. Bunun sonucu postunun içinden çırıl çıplak fırlayıp kaçtı. Ben de kürkünü alıp eve döndüm!

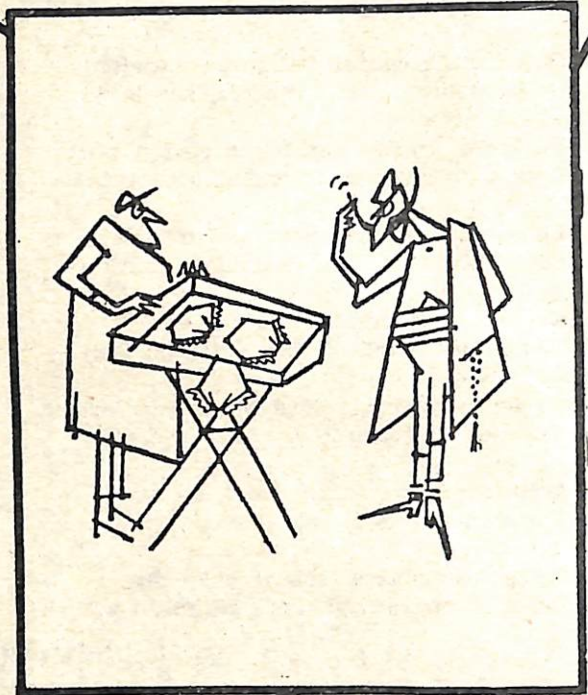

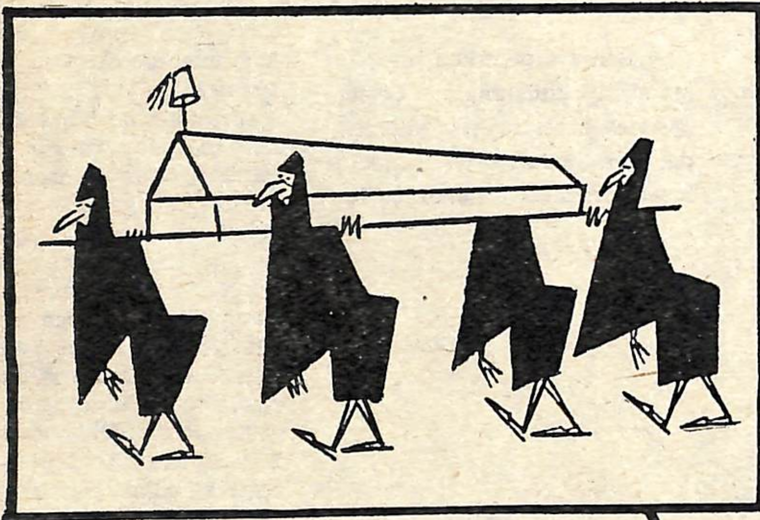
— **Karınızı o kadar merak ediyordum ki!**

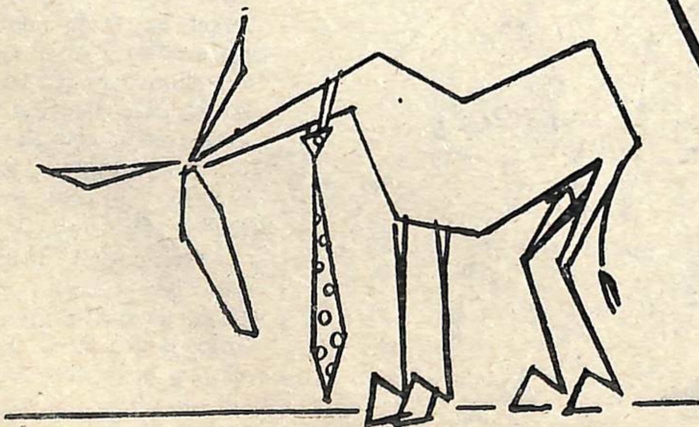
TURHAN'ın ALBUMÜNDEN

Küçük Bir Yanlışlık

JANE hiçbir zaman sokağa yalnız çıkmazdı.

Ama pazarı beraber geçireceği arkadaşı çok ciddi bir kızdı.

Paris'in birkaç kilometre dışında şirin bir sayfiye evinde oturuyordu ve Jane'i istasyonda karşılamağa geleceğine söz vermişti.

O gün Jane'in babası çok meşguldü, annesi ise hasta, yatıyordu. Genç kız yolculuğu yalnız yapacaktı, kadınlar kompartmanında bir yer ayrıldı.

Jane yeni bisikletini de bagaja koymuş, ayağında pantalon, hizmetçi kadını eve gönderdikten sonra yalnız başına bir vagona girdi. Önüne gelen ilk kapıyı açtı, karşısında ihtiyar, asil görünüşlü bir kadın vardı; Jane'i görünce ellerini kaldırarak:

«Oğlum, dedi, burası kadınlar vagonu.»

Bu sözler Jane'i hafifçe güldürmüştü; ince bir sesle:

«Hanımefendi, diye konuşmağa başladı, ben erkek değilim.»

Fakat ihtiyar kadının söylenenlere kulak astığı yoktu; ne pahasına olursa olsun karşısındakini dışarı atmak istiyordu. Jane ise elinden geldiği kadar onun söylediğinin aksini idia ediyordu. Onlar böyle sen, ben diye birbirleri ile atışırken tren ağır ağır ilerlemeye başladı...

«Çıkın, çıkın diyorum size, diye ihtiyar kadın bağırmasına devam ediyordu, burası kadınların vagonu...»

Jane ne kadar «ama... şey... ben...» diye konuşmağa başlıyorsa da namusundan başka bir şey düşünmeyen ihtiyar kadına sesini bile duyuramıyordu.

«Kapının üzerinde koskoca harflerle ne yazmışlar görmüyor musun, kör müsün?»

«Sizi temin ederim ki...» diye Jane geveledikçe kadın büsbütün hiddetlenip.

«Çık dışarı, fırsat düşkünü» diye bağırmağa devam ediyordu.

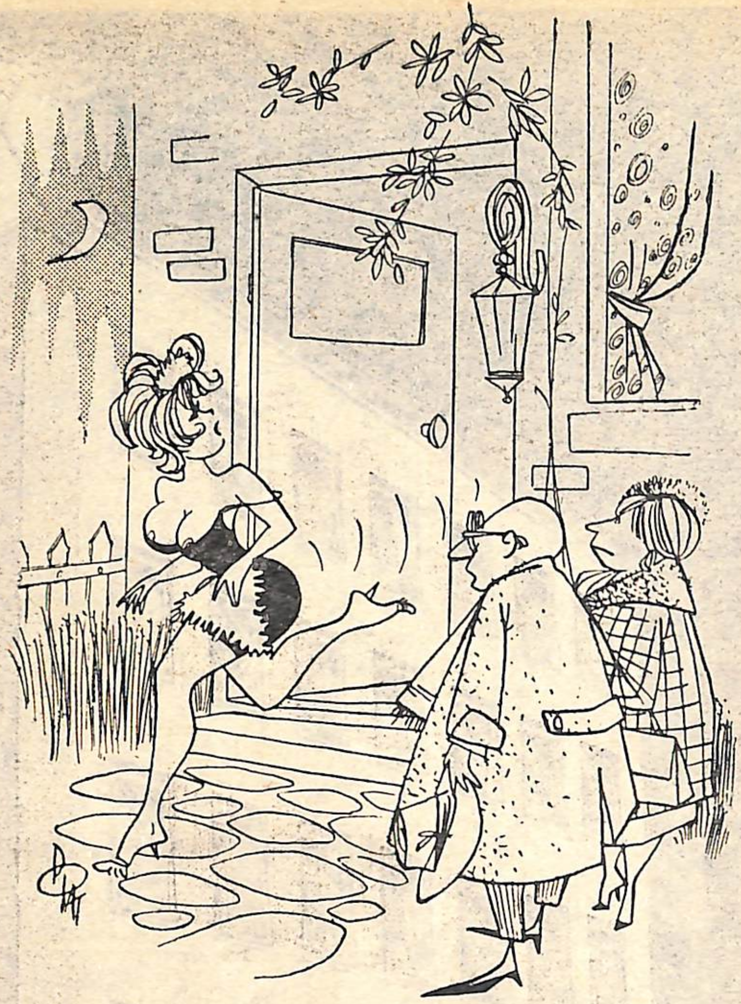
«Size söz veriyorum ki» diye Jane ağzını açınca kadın yerinden fırlayıp alârm kolunun yanına gitti:

«Eğer hâlâ gitmemekte ısrar ediyorsanız bunu çekiveririm, rezil olursunuz!»

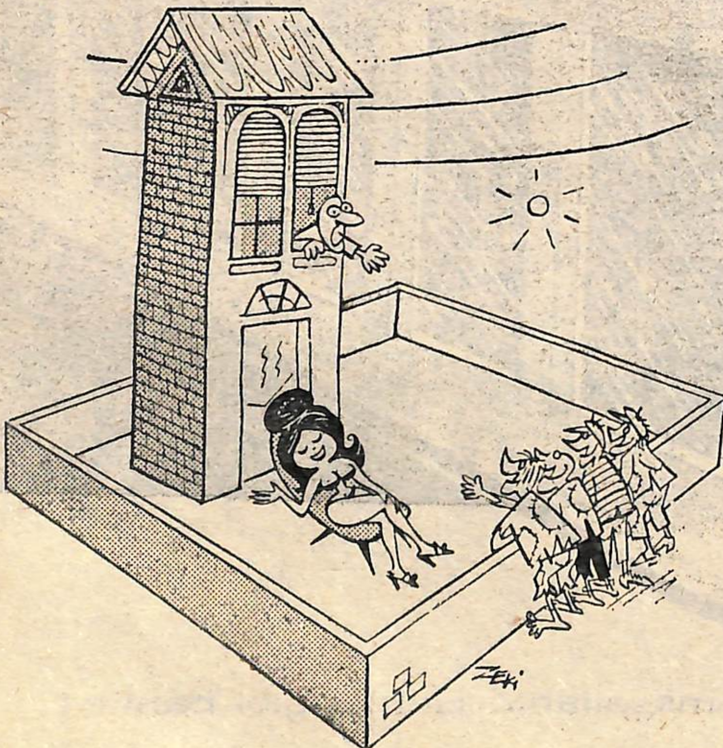
«Ama ben de şey... Sizin gibi bir kadınım, yemin ederim ki sizden farkım yok» diye zavallı Jane kadını inandırmağa çalışıyordu.

«Peki o halde nasıl oluyor da ayağınızda pantalon var?» diye inatçı ihtiyar inanmayan bir eda ile sordu.

«Bisiklete biniyorum da» diye Jane cevap verdi.

— Aaa... Bizim oğlan mektepten gelmiş!..

— Yok be abi, biz onu değil, o bizi seyrediyor!

«Bu bir sebep değil, diye ihtiyar ısrar etti; sizin bütün halinizden erkek olduğunuz belli.»

Sonra elini kırmızı kola doğru uzatarak: «Çıkın, yoksa çalıyorum» diye tehdit etti.

«Sakın yapmayın, diye Jane yalvardı, bu bir skandal olur.»

«O halde hâlâ ne bekliyorsunuz, çıksanıza...»

Kadın hayatının en heyecanlı dakikalarını yaşıyormuş gibi hiddetten titriyordu.

Jane neredeyse kolu çekeceğini anlayınca ağlamaklı oldu, yalvarmağa başladı:

«Ne olur acıyın, herkes başıma üşüşür, memurlar sual sormağa başlar, ben ne yaparım sonra...»

«Bu kadar rezalet yeter diye kadın tiz bir sesle bağırdı, artık sabrım kalmadı. Alârmı çalmaktan başka çare yok...»

«Durun, bekleyin. İnanın bana, muhterem hanımefendi, yalan söylemiyorum. Bu kadar insafsız olmayın, ben bir genç kızım... Sizi... sizi buna inandırmak isterim.»

«Kolay» diye beriki ağzının içinde homurdandı.

«Nasıl, söyleyin bana?»

«Sadece bir genç kız olduğunu ispat edeceksiniz, o kadar!»

«Peki, o nasıl olacak, onu da söyleyin lûtfen...»

«Artık bunu da bilmiyor değilsiniz herhalde!»

«Yemin ederim ki bilmiyorum, anlatın, izah edin, ne söylemem lâzımsa...»

«Söylemekle olmaz!»

«Nasıl olur öyle ise?»

Jane sonunda ihtiyar kadının neyi kasdettiğini anlamıştı, kıpkırmızı oldu, biran tereddüt etti. Bu şekilde cinsiyetini isbat etmek zavallı kızcağızı çok utandırıyordu, gözlerini yere indirerek biran düşündü. O sırada ihtiyar kadının alârma uzandığını farkederek telâşlandı ve hemen kararını verdi.

Jane sonunda kazanmıştı ve vagonda oturma hakkını o kadar açık ve sağlam bir şekilde ispat etmişti ki, münakaşaya devam etmek için kör olmak lâzıdı. Şimdi içinde utanç yerine gurur hissi kabarıyordu. Karşısındakinin gözlerinin içine bakarak bu halini anlatmağa çalıştı ve:

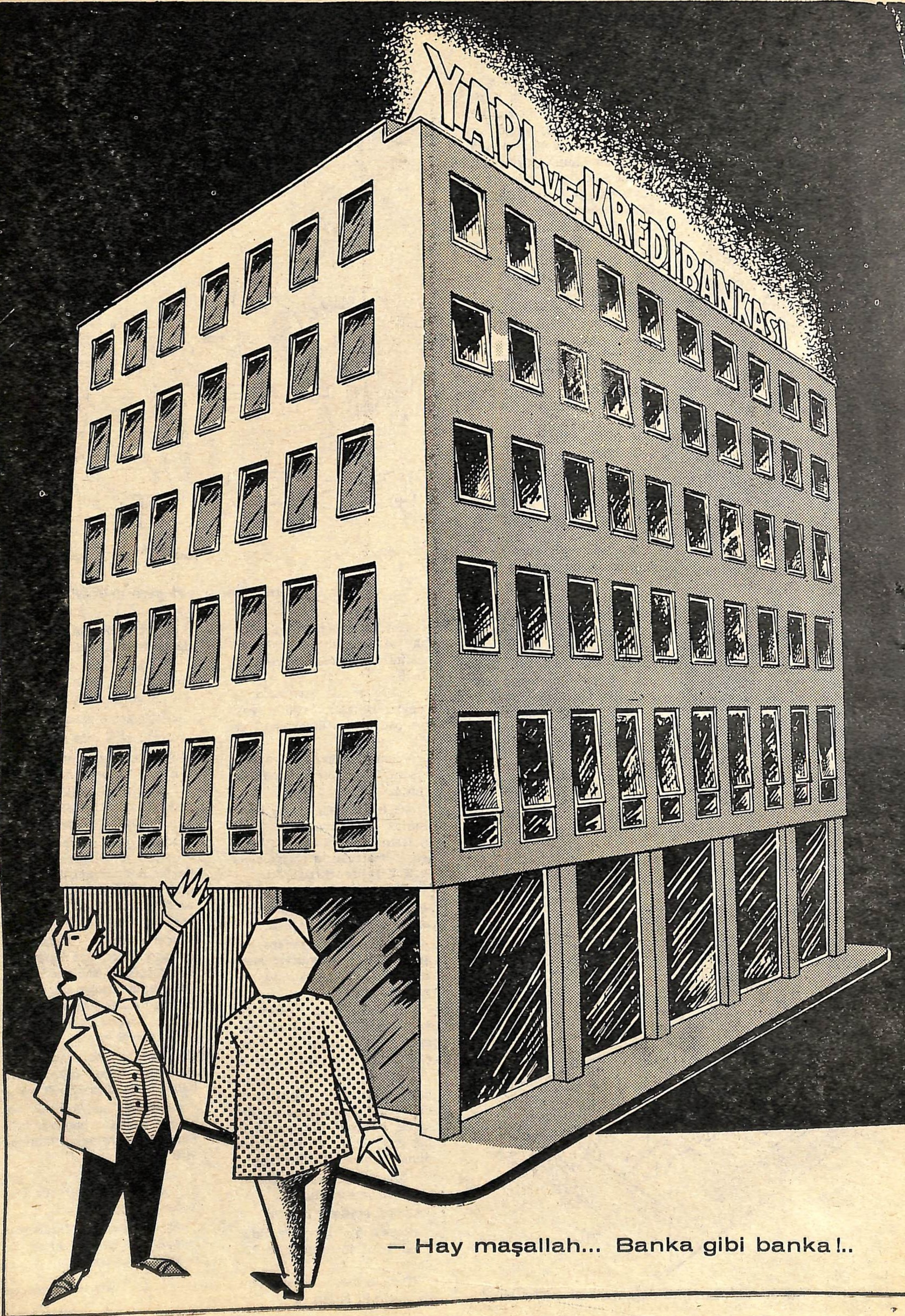
«Herhalde söyleyecek bir şeyiniz kalmadı, hanımefendi, zannederim tatmin oldunuz» dedi.

Beriki yüzündeki siyah peçeyi kaldırıp dolgun bir sesle cevap verdi:

«Evet, bir erkek olarak söyleyecek şeyim yok artık, tamamiyle haklısınız!.»

Myrtile Ancel'den:

G. D.

(Reklâmcılık: 4327—224)

Bir perdelik oyun

ŞİMDİ NE OLACAK?

Birinci sahne

(XVI. cı asırda karanlık, esrarlı bir şatonun kapısı)

ŞÖVALYE — Ağır pelerinimin altında asil zevcemin yaşak aşkının mahsulünü saklıyorum. (Hiddetle) Bu piç ortadan kalkmalı! (O sırada karşıdan bir papaz geçer) Buraya bakar mısınız, aziz peder...

PAPAZ — Bir şey mi lâzım?

ŞÖVALYE — Siz ne ile vazifelisiniz?

PAPAZ — Ben arzuları yerine getirmekle görevliyim.

ŞÖVALYE — Tam adamına düşmüşüm. Ben de sizden bir şey yapmanızı isteyecektim. Şu çocuğu alın, suya atın. Ben kendim gidecektim ama, nehir epeyi uzak, hem de bu gece çok yorgunum...

PAPAZ — Öğleden sonra hava pek sıcaktı, ondan olmalı, ne denir...

ŞÖVALYE — Haydi, boş lâflarla vakit keybetmeyelim aziz peder. Şu birkaç kuruşu da alın... Ha, unutuyordum, boynuna taş bağlamayı da ihmal etmeyin...

PAPAZ — Yok canım, ne lüzumu var? Bu yaşta zaten yüzme bilmez ki...

ŞÖVALYE — (hiddetlenmiştir, sabırsızlanır, terbiyesizleşir) Sen ne söylüyorsam onu yap be adam, kulların işine bu kadar karışma. (içinden) papaz efendi nereden bilecek ki bu çocuk bulaşıkçıdan olma; aksilik bu ya, şeytanın işi yok belki babasına benzemiştir, onun gibi suya alışıktır...

İkinci sahne

(Onaltı sene sonra, papazın evinde...)

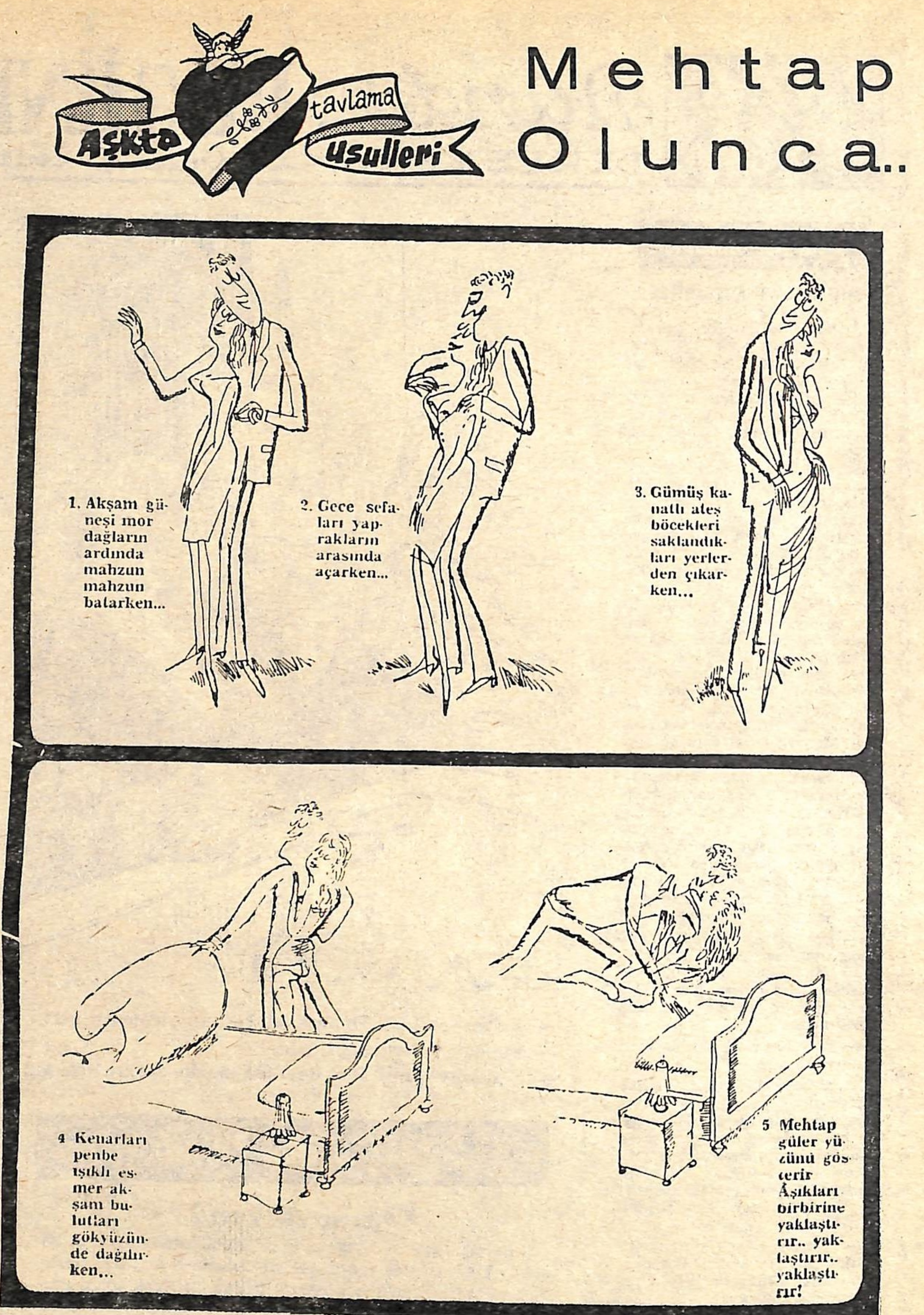
PAPAZ — (ölüm döşeğindedir) İsabelle, kızım, biraz daha sokul... Son nefesimin yaklaştığını hissediyorum. Sana doğumundaki esrarı açıklayacağım. Bundan onaltı yıl evveldi... Ya Rabbim, seneler ne çabuk geçiyor... Ne demiştim, evet bundan onaltı yıl evvel zengin ve asil bir şövalye bana suya atıp boğmam için küçük bir çocuk vermişti. Fakat böyle bir şey yapmağa ne elim, ne de gönlüm vardı. Küçücük yavru kundağının içinden öyle sevimli bakıyor, gözleri öylesine ışıldıyordu ki... Kucağıma alır almaz sevdim, evlât edinmeğe karar verdim. Fakat vaziyeti anlayıp şövalyeye haber vermesin diye ona kız kıyafeti giydirerek hakikî cinsiyetinin ne olduğunu bildirmeden büyüttüm... İsabelle, bu çocuk... sendin... Evet evlâdım, bugün bunu öğrenmelisin: kızım, sen bir erkeksin...

İSABELLE — (sapsarı bir çehre ile ağaya kalkar) Allahım, ne felâket, bunu daha evvel niçin söylemediniz... Benim bir âşığım var!..

Cami'den çeviren:

G. D.

Mehtap Olunca..

VAKİT NEREDE

— Geçen gün rastladığım çil sürüsünü görseydin gökyüzünü bulut kaplamış sanırdın. Hemen çifteyi yukarıya çevirdim. Grav! Bir tane, Grav bir tane. Grav bir tane... Kuşlar yağmur gibi düşüyor.

— Peki tüfeği hiç doldurmuyor musun?

— Birader kuşlar o kadar çoktu ki tüfeği doldurmaya vakit bulamıyordum!

Tam aksine!

Kadın yolda kocasının her güzel bacağa, her güzel göze kendinden geçerek baktığını farkederek içerler:

— Bir etek görünce evli olduğunu unutuyorsun, diye söylenir.

— Dediğin gibi değil, diye koca pişkin pişkin cevap verir, tam aksine: Evli olduğumu hatırlıyorum!..

Dünden BUGÜNE

DERLEYEN: Kudret Sinan

Tarihte Mizah

Andlar ve kefaretler

YAKIN tarihimizin çok tanınmış iki şakacısı Borazan Tevfik'le Kanbur Nazif, bir araya geldikleri vakit ya çevresindekileri gülmekten kırıp geçirirler, ya da bir muziplik yaparak ortalığı allak bullak ederlerdi.

Bir ara ikisi de — sık sık olduğu gibi — yine parasız kalmışlardı. Başbaşa verdiler; ceplerindeki üç beş kuruşu bir araya getirdiler. Faydasızdı; bu para değil ikisinin, yalnız birinin bile karnını doyurmağa yetmezdi. Oysaki onlar yalnız yemek değil, içmek de istiyorlardı. Uzun uzadıya düşündüler; aralarında bir plân düzenledikten sonra Galata'da Mığır'ın içkili lokantasına girdiler. İyi ve dört başı mamur bir sofra donattırdılar. Zevkle safayla saatlerce yiyip içtiler. Nihayet yemek faslı bitti. Mığır'ın güzel garsonu Marika, tatlı tebessümleriyle gelip yüklü hesap pusulasını masalarına bıraktı. Kız, karşılarında bekliye dursun, Borazan Tevfik cakayla elini koyun cebine uzatır gibi yaptı. Sanki para cüzdanını çıkaracaktı. Amma Kanbur Nazif, hemen onun kolunu tuttu:

«— Vallahi olmaz Tevfikçiğim; hesabı ben göreceğim,»

«— İmkânı var mı Nazifçiğim? Geçen gün de sen görmüştün. Bu sefer imkânı yok müsaade edemem, ben ödeyeceğim.»

«— Şerefim hakkı için sana verdirmem.»

«— Şart olsun ki ben de sana verdirmem.»

İki ahbab birbirinin ellerine yapışmışlar, yeminin bini bir paraya çekişip duruyorlardı. Artık hesabı hangi taraf verecek olsa onun ne namusu ve şerefi, ne de dini ve imanı kalacaktı. Bu sırada yanlarındaki masada oturan tarafsız(!) ve efendi kılıklı bir kişi:

«— Beyler; diye tartışmaya katıldı. Madem ki büyük yeminler ettiniz, ikiniz de bugün para veremezsiniz.»

Bu düşünce iki ahbaba mülâyim gelmişti. Hemen tartışmayı durdurdular, Marika'ya döndüler:

«— Duydun ya kızım; al şu pusulayı ustana götür; ikisi de büyük yemin ettikleri için bugün para veremiyecekler deyiver.»

Dediler. Ama usta Mığır, bütün bu sahneleri dakikalardır seyretmiş, işe hazırlanmıştı. Marika'yı bir eliyle itti. Tezgâhın üstünden kocaman bir somun kaptı. Herkes sonucu merakla beklerken, bu somunu birkaç parçaya bölüp üç kerre başının üstünden dolandırdı;; sonra bunları Kanbur'la Borazan'ın önlerine fırlatarak, bir fetva emini gibi:

— Yeminlerinizin kefareti verilmiştir köpoğlular; diye gürledi. Şimdi sökülün bakalım paraları!.

— Yahu, sen hâlâ Demokrat Partiye girmedin mi?

— Yooook... Neden gireyim?

— Nedeni var mı? Son devrede mebus seçilmedin ya!

Eski Şiirde Mizah

Anneye veda

Bundan kırk elli yıl önceleri Tünel, İstanbul'lunun başına sık sık dertler açardı. 44 yıl öncenin mizah dergilerinden «Alay» da Tünel konusunda çıkmış pek çok manzumeler vardır. Aşağıdaki iki dörtlük bu manzumelerden birinden alınmıştır.

Anne, ben bu gece vedaa geldim;
(Tünel) yolcusuyum, hakkın helâl et!.
Tıkanıp kalırsam cansız vagonda
Git Marko Paşa'ya bir arzıhal et.

Vaktinde dönmezsem hiç üzülme sen,
Benim hayatımla az iştigal et;
Hastahanelere gider bakarsın,
Mezarcı Mahmud'a bir de sual et!..

ÖNCE VE SONRA

Fransa kralı 1. Fransuva'nın nedimlerinden Triyula, asillerden birisiyle alay etmiş, o da «Görürsün seni birkaç güne kadar nasıl geberteceğim.» yollu haber göndermiştir. Triyula, bu haberden iyice endişelendi. Durumu krala anlatıp korunmasını istedi. Fransuva:

— Haddine mi düşmüş? Hele seni bir öldürsün, alimallah yarım saat sonra da ben onu öldürürüm.

Diye kükreyince Trivula, bir ricada daha bulundu:

— Ah efendimiz; bu adamı benden yarım saat sonra yerine yarım saat önce öldürseniz daha iyi olmaz mı?

Edebiyatta Mizah

Perhiz

TANZİMAT devrinin ünlü vezirlerinden ve devlet adamlarından Fuat Paşa'nın babası İzzet Molla, zamanının ölçülerine göre, güçlü bir şairdi. Şairliği daha çok hicve dayalıydı. Bu yüzden de başına epeyi dert gelmişti. Bir keresinde Keşan'a sürülmüş, bir süre kaldıktan sonra bağışlanıp İstanbul'a dönmüştü. Ama yine dilini tutamamış olmalı ki, bu dönüşün üstünden çok geçmeden, bu sefer de Sivas'a gönderilmişti.

İzzet Molla Sivas'ta üzgün günler yaşıyordu. Kenar mahallelerden birinde küçük bir ev tutmuştu. İstanbul özlemiyle yanıyor, pek kimseyle görüşmüyordu. Bununla beraber, ünlü bir İstanbul şairinin şehre gelmiş olduğu haberi kısa zamanda ortalığa yayılmıştı. Tanıyan tanımıyan; zamanlı zamansız ziyaretine koşuyor, onu yalnız bırakmamayı bir görev sayıyordu.

O tarihlerde Sivas'ın yakın köylerinden birinde Muhlis Ağa adında bir derebeyi yaşıyordu. Muhlis Ağa; çat pat okuma yazma öğrenmişti. Kıt kültürü ve bu çat pat yazısı ile şairliğe özeniyor günde beş on destanı, üç dört koşmayı, bana mısın demeden, şakır şakır döktürüyordu. Sivas'a büyük bir şairin gelmiş olmasından pek memnun kalmıştı. Artık eserlerini okuyacak, tenkidini yapacak, yol gösterecek birisini bulmuştu. Bir gün adamlarından birinin eline birkaç külek yağ, yoğurt, yumurta sıkıştırmış; özene bezene yazdığı kırk elli manzumesini de bunlara katmıştı. İzzet Molla'dan, bu manzumeler hakkındaki fikirlerini rica ediyordu. İzzet Molla; ne halk şiirine, ne divan şiirine benziyen, bir sürü saçma sapandan ibaret olan bu manzumeleri şöyle bir inceledi. Gelen adama:

— Ağa hazretlerine selâm söyle; şimdilik bu mevzuda perhiz etsin. Dedi. Bu, nazikçe «Pek şiirle uğraşmasın» demekti. Adam mı yanlış haber götürdü, ağa mı yanlış anladı? Ne olduysa oldu. Muhlis Ağa; birkaç hafta sıkı bir yeme-içme perhizi yaptı. Sonra yeni şiirler donatarak şaire gönderdi. İzzet Molla, tekrar perhiz tavsiye etti. Ağa, yeniden perhiz edip yeniden şiirler gönderdi. Bu iş karşılıklı altı aydan fazla sürdü. Yıla yaklaşmıştı. Bir gün Muhlis Ağa'nın adamı yine bir tomar şiirle çıkageldi. Yeniden ve belki onuncu defa perhiz tavsiyesiyle karşılaştı. Üzülmüş ve eni konu canı sıkılmıştı:

— İyi amma efendim; diye sızıldandı. Perhiz perhiz bunun sonu gelmiyor ki. İnanın ağamız perhiz ede ede iğne ipliğe döndü artık!.

Bu sefer İzzet Molla'nın da tepesi atmıştı:

— Peki ağan perhiz ede ede iğne ipliğe döndüyse bu kadar kocaman herzeleri neresinden şeyediyor be adam?..

Peri kızı ile Çoban Hikâyesi

Orhan Seyfi Orhon

Çok eski bir zamanda,
- Oğuz han hükümdarmış -
İşitmiştim Turanda
Bir peri kızı varmış.

Bu nazlı peri kızı,
Bu güzellik yıldızı,
Her gönülde bir sızı
Bırakarak yaşarmış.

Issız dağlarda gezer,
Yokmuş izinden eser,
Bazen göründüğü yer,
Bir sihirli pınarmış.

Yüzü penbe bir şafak,
Gülse güller açacak...
Yaşarmış elden uzak,
Dostları çobanlarmış.

Bu kız öyle güzel ki:
Çıldırtır aşkı belki.
O kadar muhayyel ki,
Akıllara zararmış.

Cefa imiş âdeti!
Hiç yokmuş merhameti.
Sevmeyen bu âfeti,
Sevenden bahtiyarmış.

Vurulurmuş kalbinden,
Bir kere onu gören.
Âşıkları tahminen,
Gür saçları kadarmış.

Gençlerin yüzü solmuş.
Gözleri yaşla dolmuş.
Aşkı bir âfet olmuş,
Bütün cihanı sarmış...

Ulu Hakan Oğuz Han,
Bu kızı merak eder,
Görmek ister yakından.
Çağırtır yanına... Der

Sevimli kız, güzel kız!
Dağ başlarında yalnız
Yaşıyorsun, bu neden?
Bu güzelliğinle sen
Bir sihirli güneşsin!

Sevimli kız, güzel kız!
Tek yaratmaz, Tanrımız
Kimseyi tabiatte.
Var bir eşin elbette,
Sen de birine eşsin!

Kız, böyle tek yaşamak
Yaraşır mı - hele bak! -
Senin gibi güzele?
Gel, karış artık «El»e,
Neslimiz güzelleşsin!

Kız der ki: Ulu Hakan,
Ben de sevdim bir zaman.
Vaktiyle genç bir çoban
Sevgilimdi, eşimdi;
Yalnızım fakat şimdi.

Dağlarda bahtiyar, şen,
Sevişerek yaşarken

Bir söz onu incitti;
Bana darıldı gitti

Ne kendi geldi geri;
Ne duyuldu haberi...
İşte o gündenberi
Hissizim, kayıtsızım;
Tek yaşayan bir kızım.

BİTMEDİ

BİR MİRASÇI ARANIYOR!

AZİZ NESİN

— 46 —

Benim çekindiğimi görünce,

— Kocamı çok beğeneceksin bir kere tanış da, dedi, koca sert oldu mu, anla ki karısı yumuşaktır. Bir kere tanıştırayım sizi, ondan sonrası kolay...

Sonunda istediğini yaptı. Kocasının İstanbul'da olduğunu bilmiyordum. Evindeydik. Gece içiyorduk masada. Hizmetçisi Reşit de, girip çıkıp öteberi getiriyordu bize. Piraye yoktu evde. Birden Reşit girip de, Betüş'e,

— Beyfendi geldi... deyince, benim elim ayağım kesildi.

Betüş,

— Ayol ne o, sapsarı kesildin... dedi.

— Bilmem... dedim.

— Ben sana kaçtır kocanın sertinden korkulmaz demedim mi... demeye kalmadı, Kâzım Bey içeri girdi. Aman Allah... Benim iki iriliğimde bir adam, gözleri ateş saçıyor.

Kimi insanın şaşılası bir görünüşü vardır. Böylelerinin yüzlerine baktığımız zaman, kimisinde yalnız göz, yalnız burun, yalnız ağız görürsünüz. Sanki suratlarında burundan, ya da gözden başka hiçbir şey yoktur. Ağızları, burunları, gözleri, güzellikleri ya da çirkinlikleriyle, biçimlilikleri ya da biçimsizlikleriyle öyle tesir eder ki insana, yüzdeki bütün öbür şeyleri yokmuş gibi gösterir. Böylelerine bakınca karşınızda bütünüyle bir adam değil de, baştan aşağı bir burun, ya da ağızmış gibi görürsünüz. Onları şöyle bir tanıyıp yanlarından ayrıldığınız zaman, kafanızda onlardan salt bir burun bir çift kulak hâtırası kalır.

Karşımda dikilen sert bakışlı adam da öyleydi, sanki yalnız bıyıktı. O sivri bıyık, adamın bütün suratına hâkimiyetini kurmuş ve sanki bıyığını kesseniz adamlığı kalmıyacak, kişiliği bitecek başka bir yaratık olup çıkacaktı.

Betüş, yerinden kımıldamadan,

— Hoş geldin şekerim! dedi.

Ama ne de şeker Allah için... Şeker değil, herif biber, hem de sivri Arnavut biberi...

Adamın yüzü biran, ama yalnız biran Betüş'e cevap verirken yumuşadı, yılıştı:

— Biraz vardı işim nonoşum!..

Bunu söyler söylemez, suratı yine asıldı. Gözleri üstüme çivilenmiş, üç metre ötemde, öyle dikilmiş duruyor. Hay Allah, ben ne haltedeyim şimdi yahu... İçimden kendime sövüp duruyorum: Ulan, ne haltetmeye elin herifinin evine girersin!.. Karından ekmek çıktığı da yok. Bugüne kadar akıntıya kürek çektik...

Siz olsanız benim yerimde ne yaparsınız? Kamyon farı önünde şaşırıp sinmiş tavşan gibi pısıp kaldım. Ayağa mı kalksam, Herife kendi evine «Buyrun, hoş geldiniz!» mi desem? Yoksa, tabanları yağlayıp kaçsam mı?

Evet, herif önümde dikilmiş öylece duruyor. Artık ben o şaşkınlıktan karşımda bir insan görmüyorum da, sadece bir bıyık... Koskoca bir bıyık önümde duruyor. Gözlerini bile kırpmıyor... Döğüşe hazır hint horozları nasıl tüylerini diker kabartırsa, adam işte öyle bıyıklarını kabartmış, üstüme ha atıldı, ha atılacak... Nerdeyse, kanat yerine kollarını çırpıp ötecek, sonra sıçrayıp tepeme binecek.

Bu durum belki beş on saniye ancak sürdü ama, bana sanki beş on saat gibi geldi.

Betüş,

— Şekerim, yorgun musun? dedi.

Adam bir acaip şiveyle,

— Yok be yorgun... dedi.

— Gel otur öyleyse... Seni Eşref Beyle tanıştırayım... Dostumuz Eşref Bey... Kocam Kâzım...

Adam, iki adım atıp önüme geldi, kirpiklerini birleştirip beni saçımdan ayağıma bir süzdü, sonra elimi öyle bir sıkıp salladı ki az kalsın can acısından bağıracaktım. «Re» lerin üstüne bastıra bastıra,

— Müşerref olduk efendim... dedi.

— Şeref bendenize ait... dedim titriyerek.

Reşit, ona da kadeh getirdi. Betüş kocasının kadehini doldurdu.

— Şerefine şekerim...

Kadeh tokuşturduk. Adam kadehiyle benim kadehime öyle bir vurdu ki, az kalsın kadeh kırılacaktı, yalnız içinden birkaç damla rakı sıçradı... Hemen hemen hiç konuşmadan içiyorduk. Arada Betüş bir şeyler söyleyip kendi kendine gülüyor, ben de gülermiş gibi yaparak soğuk soğuk sırıtıyordum. Ama Kâzım Bey hiç konuşmuyor, sağ bıyığının altındaki yüzünde bir adele titreyip duruyordu. Adamda tik vardı. Birdenbire,

— Namuuus! diye bağırdı.

Ben az kalsın sandalyeden yere düşecektim. Sırtımdan aşağı ter süzüldüğünün farkındaydım Betüş,

— Sen yine bugün bir şeye mi sinirlendim şekerim? dedi kocasına.

— Nasıl sinirlenmezsin yahu... Namus... Bir erkek dünyada niçin yaşar?

Bu soruyu bana soruyordu. Sağ yanağındaki adalenin titremesi artmıştı.

— Niçin yaşar?

Cevabını yine kendisi verdi:

— Namusu için...

Adamı yumuşatayım diye,

— Tabii... hiç şüphesiz... Namusu için... Hakkınız var beyfendi... diye bir şeyler kekeledim.

— Var bir herif, sözüm burdan dışarı, bakar âlemin karısına, kızına... Çok kızdım...

Betüş,

— Aman Kâzımcığım, gene o eski mesele mi? İki aylık iş, hâlâ unutmadın mı? dedi.

— Nasıl unuturum? İki ay olmuş, iki sene olmuş... Ne zaman aklıma gelir, kafamdan duman çıkar... (Bana döndü) hakkım yok mudur?

— Haklısınız...

— Neden? Çünkü, bu namus işidir, hiç şakaya gelmez...

Betüş,

— Ben telefona gidiyorum, telefon edeceğim, siz konuşun erkek erkeğe... Zaten ben o hikâyeyi çok dinledim... dedi.

Beni bu herifle bırakmasın diye yalvaran bakışlarla yüzüne baktım, ama Betüş hiç oralı olmadı.

— Ben de zaten gidecektim. Vakit geçti. Müsaadenizi rica ederim... diye yerimden kımıldayınca, adam iki koca pençe olan elleriyle iki omuza abanıp beni yerime çökertti:

— Olmaaaz vallahi... Yeni başlamışız muhabbete... Buyrun...

Kadehimi doldurdu.

Geçende gitmişiz bir baloda, kızım var Piraye, karım var Betül yanımda... Orda var efendim bir herif, bakar âlemin karısında, kızında yiyecek gibi... Namus dalgasında hiç yoktur şakam. Herife dedim: «Bre ne bakarsın karılara, kızlara... Ayıptır! Hiç karı görmedin mi?» Başladım buna bağırmaya...

Kâzım Bey anlattığı o adama bağırıyormuş gibi, yüzüme bakıp bana bağırıyordu:

— Namussuz! Alçak!... Hergele!.. Bilmem ne! Ulan şeyoğluşey!..

O kadar kızgındı ki, o bağırdıkça geri geri çekilmek zorunda kalıyordum. Onca küfürden sonra birden yumuşayıp,

— İçmiyorsunuz ama... dedi.

Kadehleri yuvarladık. Ben lâf olsun diye,

— Var öyle namussuzlar, buyurduğunuz gibileri... derken, birden,

— Vay namussuz! diye haykırınca, bana söylüyor diye korkudan elim titreyip çatalı düşürdüm.

— Ondan sonra efendim, ben aldım ayağımın altına... Vurdum, vurdum...

Bunları söylerken de elindeki bıçağı tabaktaki ete öyle bir hırsla batırıyordu ki, korkudan nerdeyse «İmdaaat!» diye bağıracaktım. Her «vurdum!» dedikçe elindeki bıçağı, çatalı kılıç gibi, önündeki piliç kızartmasının karnına sokuyordu.

— Vurdum, vurdum, vurdum, vurdum...

Şaşkınlıktan,

— Öldü mü beyfendi? dedim.

— Belkim de ölmüştür, bilmiyorum. Çünkü otuz kişi zorla aldılar elimden, götürdüler hastanede... İçelim...

— İçelim beyfendi.

— Her erkek kaldırmaz. Neden? Çunkim... Ne gibi? Meselâ... Hayvan bilem hayvanken dişisini kıskanır. Değil mi yaa... Ben çok kıskanç bir erkek olduğumu her zaman çekinmeden ilân etmişim ve bundan dayima iftihar ederim. Erkek dediğin karisini kıskanacak. Kadın milletini başı boş bıraktın mı, olmaz. Ne de olmasa, kadın ka dındır.

Ne de olsa efendim, kari mil leti, aksi işte o kadar... Bir kanmaz, iki kanmaz, üç kanmaz... Dört, kanmaz, beş kanmaz, altı kanmaz, yedi kanmaz...

— Evet sekizinde kanar...

(Devamı var)

● Hahtalık Siyasî Mizah Mecmuası ●

SAHİBİ:
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası
Kapak: Şaka Matbaası

Abone bedeli: Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilecek abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

İDARE YERİ:
Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8-10 Daire: 3. İstanbul
Telefon: 22 18 11

İLAN FİATI:
Kapak içi, santimi 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.

Bu gazete Basın ahlâk yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

Fiatı: 100 kuruştur.

Yamyamlar arasında

Zavallı bir misyoner yamyamların eline düşmüştü, kabile şefi yanına gelip ismini sordu:

Misyoner:

— Robert, diye cevap verdikten sonra ilâve etti:

— İsmimi öğrenip ne yapacaksınız?

Yerli tüylerle süslü başını sallayıp, renk renk boyalı yüzünü ekşiterek cevap verdi:

— Yarınki yemek listesine yazacağız...

SANAT

Jean Pierre ve René Claude izinsiz kışladan ayrıldıkları için kumandan tarafından çağrılırlar. Jean Pierre durumu bir hastalık bahanesiyle kurtarmağa çalışır ama kandıramaz, bir ay hapse mahkûm olur. Sıra René Claude'a gelince:

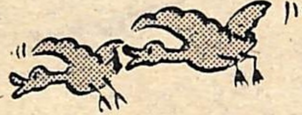
— Ku... ku... ku... ma... ma... man, kumandanım der, sinirlenen kumandan ise onu kapı dışarı eder. René Claude odadan çıkarken arkadaşı merakla sorar:

— Ne ceza verdiler?

— Hi... Hi... Hi... hiç!

— Nasıl olur? İkimiz de aynı derecede suçluyuz!

— A a a a ma iş, ko ko ko konuşmasını bi bi bi bilmekte!...

— Sen ateş et... Kuşlar sana daha yakın!

Sinek avı

Pierrot odanın içinde dört dönüyor, arasıra âni ve sert hareketlerle sıçrıyor, duvarlara vuruyordu. Karısı odaya girince hayretle bağırdı:

— Ne yapıyorsun?

— Avlanıyorum!...

— Ne avlıyorsun?...

— Sinek!!!...

— Kaç tane yakaladın?...

— Altı tane, 2 si erkek, dördü dişi!

— Onları nasıl ayırıyorsun?

— Çok kolay; dişiler daima pencere camlarına yapışıyorlar, erkekler de şarap şişelerinin etrafında dönüyorlar...

MERASİM

Paris'in büyük tiyatrolarından birinde, aylardan beri muvaffakiyetle oynıyan vodvile yer bulmak için bir ay öncesinden bilet almak gerekiyordu.

Matinede parterde oturan kadın seyirci yanındaki boş koltuğa mantosunu bırakırken, solundaki adam merakla sordu:

— Tecessüsümü mazur görün. Nasıl oluyor da bu kadar iyi bir yerde bir koltuk boş kalıyor, söyler misiniz?...

— Ah! diye içini çekti kadın, orası ölen kocamın yeri!...

— Yazık olmuş! Bari arkadaşlarınızdan biri istifade etseydi.

— İmkânsız dedi kadın tekrar içini çekerek hepsi cenaze merasiminde!...

— Öyle avanak avanak bakma... Çabuk tavayı ateşe koy!

Hesap

Eğer siz de asrımızda yaşıyan herkes gibi vakit yokluğundan, çok çalışmaktan şikâyet ediyorsanız, büyük İngiliz mizah yazarı Bernard Shaw'un şu hesabına bir göz atın!

Bir senede 24 saatten 365 gün vardır.
Bu zamanın yarısını geceler kaplıyor!
Geceler senenin 182 günü.
Gündüzler ise, 183 gününü alır.
Bunlardan 52 pazarı çıkarın!
Geriye 131 gün kalır.
Bundan da 52 cumartesiyi çıkarın!
Kalan 79 gün.

Günde 4 saat yemeklere ayırın, bunu bir sene için hesaplayın. 60 gün
Kalan 19 gün
Senelik izin için 15 gün
Kalan 4 gün

3 gün de hastalık için ayırırsak, geriye çalışma günü olarak 1 tek gün kalır ki bu zaten «1 Mayıs çalışma bayramıdır»!...

ŞERİF

Teksas'ta meyhanelerin birinde bir akşam üstü muazzam bir kavga çıkar. Suçlular apar topar hâkimin huzuruna çıkarılır;

— Niçin, der hâkim barın sahibine, sarhoşu hapsetmesi için Şerifi çağırmadınız?.

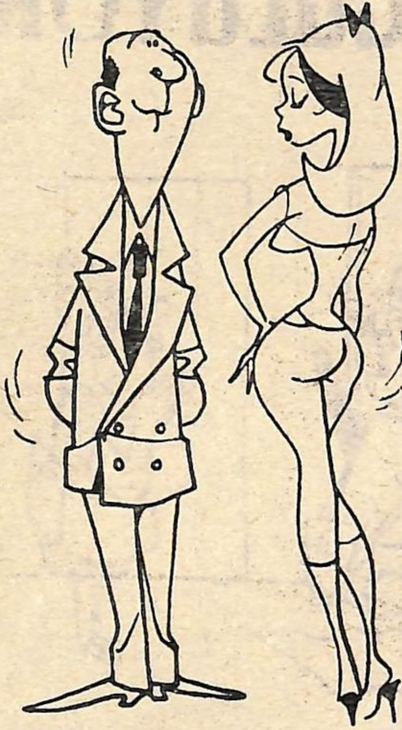
— Şey... Şerif benim de!...

— Öyleyse yardımcınızı çağırmalıydınız!

Yazısız

Dünya KARİKATÜRLERİ

-BUGÜN BÜRODA ÇOK YORULDUM...PATRONUN YAPACAK İŞİ YOKTU!

-ÜST KATTAKİ HERİF BENİM NE ZAMAN İŞE GİDECEĞİMİ SORUYOR!..

-YAZIK!..ÇOK GÜZEL KOKUYORDU...

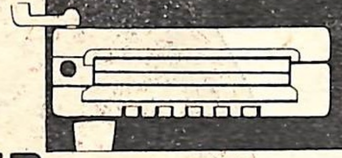

A 1002

(Reklâmcılık: 4120—226)

1005 A

HOOVER
ÇAMAŞIR
MAKİNASI
4 KİŞİLİK
BİR AİLENİN
1 AYLIK
ÇAMAŞIRINI
1 SAATTE YIKAR

HALASKÂRGAZİ CAD. 133 PANGALTI-İSTANBUL TEL: 47 44 30. TÜNEL KARŞISI HOOVER MAĞAZASI KARAKÖY-İSTANBUL

(Reklâmcılık: 4349—228)

REKLÂM.
LARINIZ
İÇİN

"BASIN İLÂN KURUMU"

Genel Müdürlük
Cağaloğlu, Türk Ocağı Caddesi No. 1
İstanbul
Telefon : 22 43 84 - 22 43 85
Telgraf Adresi : BASIN KURUMU

ŞUBELER	DIŞ MUHABİRLER	
İstanbul	A.B.D.	İsveç
Ankara	Almanya (Federal)	İsviçre
İzmir	Almanya	İtalya
Adana	Avusturya	Japonya
Bursa	Avustralya	Lübnan
Diyarbakır	Belçika	Macaristan
Erzurum	Bulgaristan	Norveç
Eskişehir	Çekoslovakya	Pakistan
Konya	Danimarka	Polonya
Zonguldak	Fransa	Portekiz
	Hollanda	Romanya
	İngiltere	Yugoslavya
	İspanya	Yunanistan
	İsrail	

(Basın: 22095—227)

Dünyanın En Güzel
POLİS ve AŞK romanları :

Gölgeli Yollar

Çeviren: Meral Gaspıralı

Bu romanın her yaprağını: «Acaba öbür sayfada ne var?» diye heyecanla çevireceksiniz.

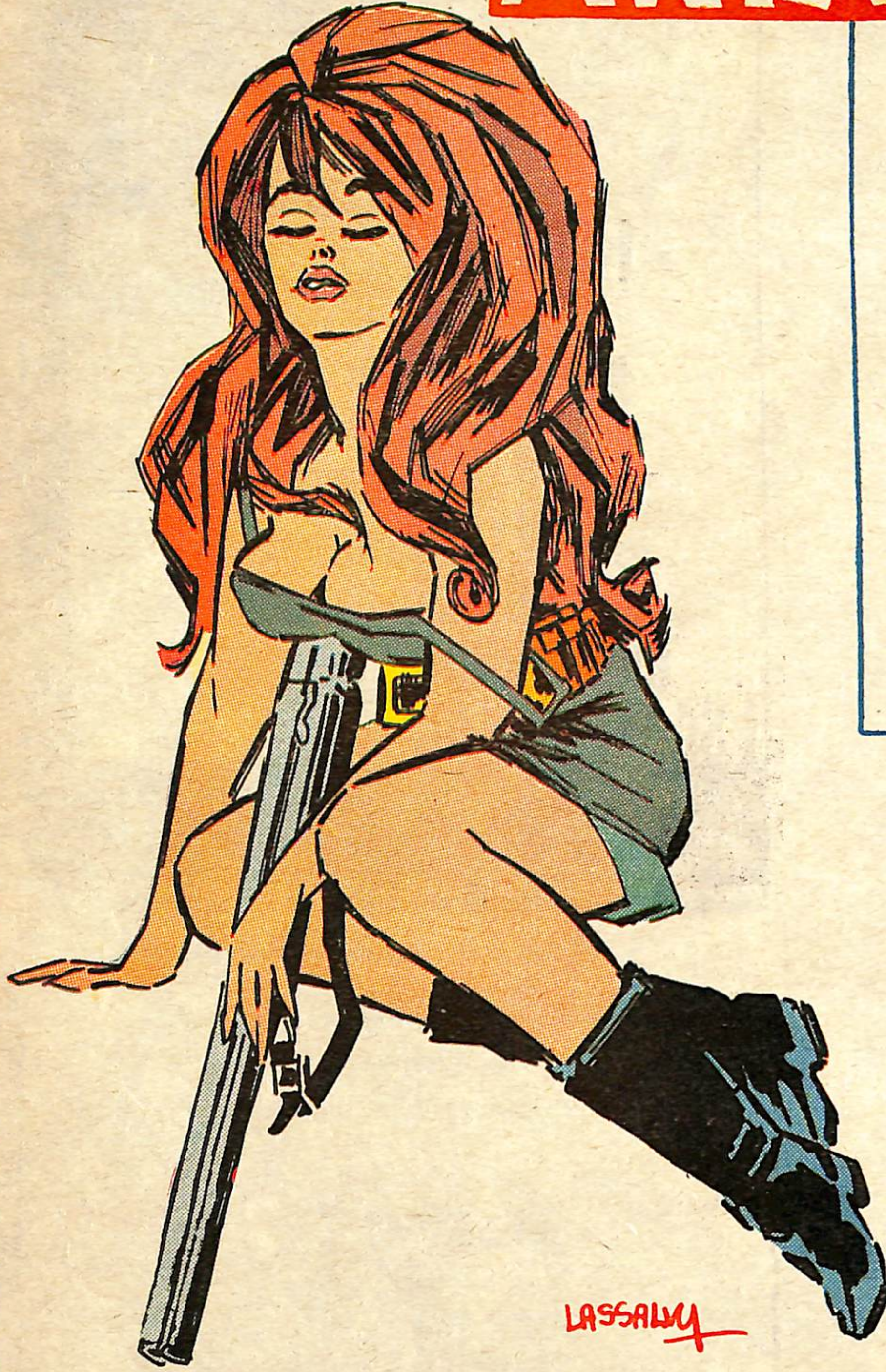
Çıkanlar: Kör Şeytan, Vahşi Gelin, Gel Evlenelim, Şüphe, Gölgeli Yollar.

Her Kitap 5 Liradır.

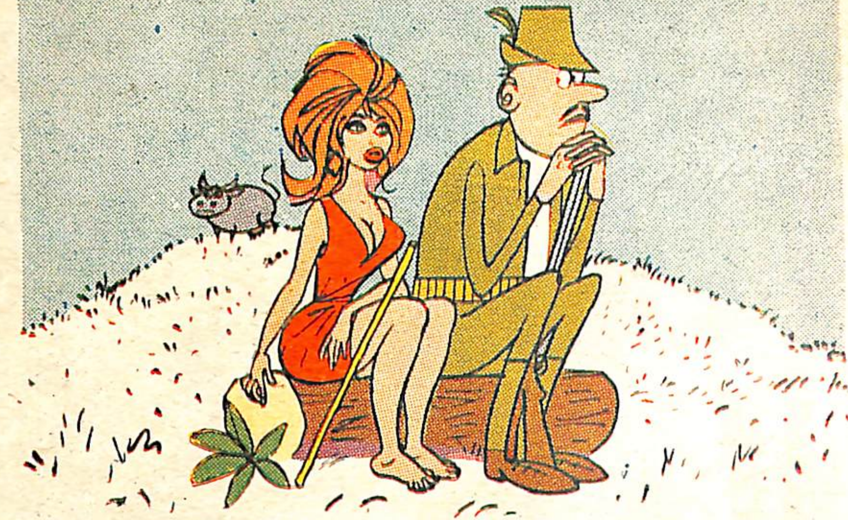
Umum Dağıtma Merkezi:
BATEŞ BAYİLİK TEŞKİLATI

(AK—229)

Akbaba

-KENDİNİZİ KORUYUN BAYLAR... BEN KUŞ AVCISI DEĞİL, ENAYİ AVCISIYIM!

-HALÂ AV ARIYORSUN, SENİN GİBİ ENAYİ GÖRMEDİM!..

-AMAN YAVRUM UZAKLAŞ... AVCILAR ETRAFIMDA DOLAŞIYOR!..

-HAAYT SAVULUN, ASILIYORUM TETİĞE...